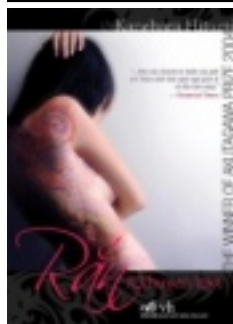

Rắn Và Khuyên Lưỡi

Contents

Rắn Và Khuyên Lưỡi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6 End	33

Rắn Và Khuyên Lưỡi

Giới thiệu

Cửa hiệu punk, người tình punk, sex, xăm trổ, và cả split-tongue, thế gian dường như thu lại còn bấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ran-va-khuyen-luoi>

1. Chương 1

“Biết split-tongue không?”

“Gì thế? Lưỡi chẻ đôi?”

“Ồ. Giống lưỡi rắn hay lưỡi thần lằn ấy. Lưỡi người cũng có thể làm thế được.”

Hắn thông thả bỏ điều thuốc ra khỏi miệng, thè lưỡi. Đúng là đầu lưỡi hắn tách làm hai như lưỡi rắn. Tò mò hoặc nhìn trong lúc hắn khéo léo đưa đầu lưỡi bên phải lên, kẹp điều thuốc vào giữa hai nhánh.

“...Oao!”

Đấy là cuộc gặp gỡ của tôi với split-tongue.

“Thử cải tạo cơ thể không?”

Một cách vô thức, tôi gật đầu trước lời rủ rê của hắn.

Split-tongue chủ yếu được dân điên chơi, bọn này gọi đó là cải tạo cơ thể.

“Đầu tiên phải bấm khuyên lưỡi, sau đó dần dần nới rộng cái lỗ ra, rồi buộc chỉ nha khoa hoặc chỉ câu vào phần thịt còn dính lại, cuối cùng cắt đứt chỗ đó bằng dao mổ hoặc dao cạo, thế là xong.” Hắn chỉ cho tôi cách làm.

Nghe đầu đầu hết dân chơi đều chọn cách này, tuy cũng có kẻ dùng dao mổ ngay mà không thèm bấm khuyên.

“Có sao không? Cắt lưỡi thì chết chứ còn à?”

Người Rắn thản nhiên đáp:

“Không sao, bọn chúng lấy sắt nung đỏ vào lưỡi để cầm máu. Làm cách này nhanh thật đấy nhưng tao vẫn chọn dùng đục lỗ. Mất thời gian nhưng vết đứt đẹp hơn là cắt cái xoẹt.”

Tưởng tượng ra cảnh gì thanh sắt nung vào cái lưỡi đầm đìa máu, cánh tay tôi nổi da gà.

Tai phải tôi đeo đôi khuyên 0G, tai trái đeo các khuyên 0G, 2G, 4G lần lượt từ dưới lên. Cỡ khuyên được đo bằng đơn vị Gauge nên gọi tắt là G. Theo đơn vị Gauge, trị số càng nhỏ thì kích thước càng lớn. Bọn mới chơi thường bắt đầu từ 16G đến 14G, độ rộng chừng 1,5 milimet. Trên 0G là 00G, loại này xấp xỉ 9,5 milimet. Với cỡ lớn hơn, người ta sẽ gọi bằng phân số, cỡ này thì trên một phân. Nhưng nói thật, lỗ khuyên mà rộng hơn 00 thì trông chẳng khác gì lỗ thối, không thuộc phạm trù sành điệu nữa rồi.

Nới rộng lỗ khuyên ở tai đã đau lắm, không biết ở lưỡi còn đau đến thế nào? Tôi vốn đeo một cái cỡ khoảng 16G, nhưng vì con bạn Eri hơn tôi hai tuổi quen ở hộp đêm xô loại 00G nom cực kỳ sành điệu nên tôi quyết định kéo rộng lỗ khuyên. Khi tôi khen: “Ngầu quá nhỉ!” thì Eri bảo: “Lỗ của tớ bây giờ không dùng được mấy cái nhỏ này nữa,” và thế là cô nàng đem cho tôi cả mấy chục cái cỡ từ 12 đến 0. Không mấy khó khăn để kéo từ lỗ 16 lên lỗ 6, nhưng từ lỗ 4 đến lỗ 2 và từ lỗ 2 đến lỗ 0 mới là công cuộc nới rộng theo đúng nghĩa.

Máu rỉ ra từ lỗ khuyên, thùy tai tấy đỏ, đau rầm rứt hai, ba ngày trời. Tôi mất ba tháng ròng để kéo lên lỗ 0. Tôi theo phương châm của Eri, không dùng dụng cụ nới.

Tôi gặp hắn đúng vào lúc định chinh phục lỗ 00. Tôi nghe hắn kể về split-tongue như hộp từng lời. Hắn kể khá hấp dẫn.

Người Rắn tên là Ama. Sau đó mấy hôm, tôi cùng Ama đến Desire, một cửa hàng punk. Nó nằm dưới một tầng hầm cách xa khu phố sầm uất, bước vào cửa, một loạt những bức ảnh chụp cận cảnh chỗ kín của phụ nữ đập vào mắt. Khuyên được xâu trên những nếp thịt ướt át. Còn cả những bức ảnh chụp cảnh đeo khuyên dưới búi tóc và hình xăm trổ. Chúng được dán trên tường. Đi vào trong nữa là các loại khuyên và đồ trang sức thông thường, có cả roi và bao dương vật được bày bán. Đây đích thị là cửa hàng dành cho bọn hentai(1).

1. Hentai: những kẻ ưa kiểu tình dục không bình thường

Một cái đầu trọc lốc thoát hiện ra từ sau quầy lúc Ama cất tiếng gọi. Trên phần da gáy nhẵn thín là một con rồng được xăm trong tư thế cuộn mình.

“Ồ, chú em Ama. Lâu rồi không gặp.”

Một gã trai punk chắc khoảng hăm bốn, hăm lăm.

“Lui, đây là Shiba-san, chủ tiệm. À, còn đây là người yêu em.”

Thú thật tôi không định cặp kè với Ama, nhưng cũng chẳng buồn phản đối, chỉ im lặng cúi chào Shiba-san.

“A, thế à. Kiếm được em bé khá quá nhỉ.”

Tôi hơi căng thẳng.

“Hôm nay tới nhờ huynh đục lưỡi cho bé này.”

“Khá lắm. Gái bụi cũng chơi khoen lưỡi cơ đấy.”

Shiba-san tò mò ngó sang tôi.

“Em không phải gái bụi.”

“Nó bảo nó cũng thích split-tongue.”

Ama nói như không thèm nghe tôi và cười tinh quái. Có một lần nào đó ở tiệm bán khuyên, tôi từng nghe người ta bảo rằng, ngoài chỗ kín ra, bấm khuyên đau nhất là ở lưỡi. Liệu có nên tin tưởng cái gã punk này không?

“Cô em, qua đây cho anh xem lưỡi.”

Tôi lại gần quầy, thè lưỡi, Shiba-san khẽ rướn người ra trước.

“Ừm, cũng mỏng thôi, không đau lắm đâu.”

Câu nói ấy làm tôi nhẹ người đôi chút.

“Nhưng mà, trong các món nướng thì lưỡi chỉ giòn sau có sách bò thôi đúng không?”

Tôi cứ mãi tự hỏi: bấm lỗ vào cái phần thịt sần sật ấy thì cảm giác sẽ thế nào?

“Cô em thông minh đấy. Ồ, thì đau hơn tai, mà đau là cái chắc. Đục lỗ cơ.”

“Shiba-san, đừng hù dọa nó. Không sao đâu Lui. Tao đã từng làm qua rồi mà.”

“Gì thế Ama, chú chả chết ngắt lúc anh bấm lỗ cho chú là gì. Nào, lại đây đi cô em.”

Shiba-san chỉ về phía sau quầy và cười với tôi. Một nụ cười dẻo dẹo, tôi thầm nghĩ. Trên mặt Shiba-san, khuyên được xâu trên mí mắt, cung mày, môi, mũi và má. Ai còn nhận được nét mặt với một mớ kim loại như thế chứ. Hơn nữa còn có những đám sẹo lồi phủ kín hai mu bàn tay. Thoạt nhìn tôi cứ tưởng vết thương do bỏng, nhưng lên quan sát thật kỹ tôi mới nhận ra chúng đều là những hình tròn có đường kính khoảng một phân. Chắc là tự dí đầu thuốc đang cháy vào tay để thể hiện bản lĩnh đây. Diên thật. Tôi chưa từng dấy vào những loại này, Ama là kẻ đầu tiên. Và cái gã Shiba này tuy không chẻ lưỡi nhưng đóng khuyên xâu khắp mặt khiến anh ta thật khó gần. Tôi bước vào căn phòng nằm phía sau quầy cùng với Ama. Shiba-san chỉ xuống chiếc ghế làm bằng ống thép. Tôi ngồi xuống quan sát căn phòng. Giường ngủ, một vài dụng cụ mà tôi không rành lắm, và lại những bức ảnh tục tĩu trên tường.

“Anh làm xăm ở đây luôn hả?”

“Ồ, anh kiêm cả thợ xăm, Nhưng cái này anh nhờ người ta xăm hộ.”

Shiba-san nói rồi chỉ lên đầu.

“Tao cũng xăm ở chỗ Shiba-san đấy.” Ama nói xen vào.

Cái hôm tôi quen Ama, chúng tôi hào hứng trò chuyện về split-tongue, sau đó Ama đưa tôi về căn hộ của hắn. Ama chụp hình toàn bộ quá trình nới rộng lỗ khuyên và cảnh cắt đứt lưỡi bằng dao mổ, tôi mê mải ngắm từng tấm một. Ama nới rộng đến cỡ 00, phần thịt bị cắt chỉ còn dày năm milimet vậy mà máu chảy nhiều kinh khủng. Sau đó Ama mở một trang web ngầm có đăng tải những cảnh cắt lưỡi cho tôi xem, tôi say sưa ngắm nghía đến nỗi Ama phải ngừng ngang. Tôi không hiểu tại sao mình lại hưng phấn đến vậy. Rồi, tôi ngủ với Ama. Làm tình xong, Ama chỉ cho tôi hình xăm một con rồng chạy dọc từ bắp tay xuống đến tận lưng và đặc ý hỏi: “Đỉnh chưa?” Tôi vừa lảng tránh câu hỏi của Ama vừa nghĩ, bao giờ xong split-tongue mình cũng sẽ thử xăm một cái.

“Em cũng muốn xăm.”

“Thật không?”

Shiba-san và Ama đồng thanh cất tiếng.

“Hay đấy, chắc cú là đẹp. Nói gì chứ xăm người thì đàn bà ăn đứt đàn ông. Nhất là con gái trẻ. Lỗ chân lông nhỏ nên có thể trở được những hình cực mịn.”

Shiba-san vừa vuốt ve cánh tay tôi vừa nói.

“Shiba-san, phải bấm khuyên trước đã chứ!”

“Ừ nhỉ!” Nói rồi Shiba-san với tay sang cái giá sắt lấy khẩu súng bấm lỗ trong túi nhựa. Loại này giống kiểu súng bấm khuyên tai.

“Thè lưỡi ra. Thích bấm chỗ nào?”

Tôi thè lưỡi trước gương rồi chỉ vào vị trí chính giữa cách chót lưỡi chừng hai phân. Shiba-san lấy bông lau lưỡi tôi bằng bàn tay thuần thục và chấm một dấu đen vào chỗ tôi vừa chỉ.

“Kê cầm lên bàn.”

Tôi hạ thấp người theo yêu cầu trong khi lưỡi vẫn thè ra. Shiba-san trải cho tôi một chiếc khăn dưới lưỡi và lấp khuyên vào súng. Tôi đập đập vào cánh tay Shiba-san, lắc đầu.

“Hả? Gì thế?”

“Anh định bấm ngay cỡ 12 à?”

“Ồ thì có ai bấm khoen lưỡi mà dùng cỡ 16 hay 18 đâu. Yên tâm đi cô em.”

“Bấm cho em lỗ 14 đi. Em xin đấy.”

Tôi ra sức thuyết phục trong khi Ama và Shiba-san thì phản đối. Chơi khuyên tai lần đầu cũng chỉ bấm đến lỗ 14 hoặc 16 thôi mà.

Shiba-san nhượng bộ, lấp khuyên 14 vào súng rồi xác nhận lại vị trí: “Chỗ này hử?” Tôi gật nhẹ đầu, dồn hết sức vào nắm đấm. Mồ hôi đã rịn đầy tay, cảm giác nhóp nhép thật khó chịu. Shiba-san đứng đứng khẩu súng, kê đầu súng lên chiếc khăn. Lưỡi từ từ bị kẹp chặt, mẩu kim loại lạnh ngắt áp bên dưới.

“Ok?”

Shiba-san hỏi bằng giọng dịu dàng, nhướn mày ra hiệu rồi khẽ nói: “Bắt này,” tay đặt lên cò súng. Giọng nói ấy làm tôi liên tưởng đến những lúc làm tình của Shiba-san. Lúc nào làm tình, Shiba-san cũng báo hiệu thời điểm xuất tinh bằng cái giọng nhỏ nhẹ này sao?

Tạch! Cùng với âm thanh đó, một cơn rung mình chạy khắp cơ thể. Cơn rung mình còn dữ dội hơn cả lúc đến đỉnh làm tôi nổi da gà và co rút trong giây lát. Dạ dày tôi co thắt, đồng thời, chẳng hiểu sao âm đạo cũng co thắt. Khắp chỗ ấy râm ran như đang cắn hồng phiến. Sau tiếng phập, khuyên rời khỏi súng thả cho tôi tự do, tôi rút lưỡi lại, mặt méo xệch.

“Xem nào!”

Shiba-san kéo mặt tôi về phía anh ta, thè lưỡi làm mẫu. Tôi lẽ cái lưỡi đã mất cảm giác trong lúc nước mắt hơi ứa ra.

“Ồ, Ok rồi đấy. Lỗ thẳng, không chệch một ly.”

“Ồ, đúng thật, Tuyệt cú, Lui à.”

Ama tò mò chen vào giữa. Lưỡi tôi tê dại, chẳng muốn nói gì.

“Cô em Lui này bạo đấy, à mà tên cô em như thế phải không nhỉ? Người ta bảo con gái chịu đau tốt hơn con trai. Nhất là những lúc như thế này. Khối người ngắt xỉu lúc bị bấm lỗ vào niêm mạc lưỡi hoặc cơ quan sinh dục”

Tôi chỉ gật đầu và hưởng ứng bằng nét mặt. Xen giữa cảm giác rưng rức là những cơn đau thót ruột. Dù sao cũng phải thừa nhận rằng tôi đã đúng khi đến đây. Ban đầu tôi định tự mình bấm lỗ, may mà nghe theo lời Ama. Nếu tự mình làm thì chắc là tôi đã bỏ cuộc.

Sau đó, tôi ra ngoài xin đá chườm lưỡi. Cảm giác kích động dần dần lắng xuống. Bình tĩnh lại rồi, tôi quay trở vào cửa hàng và chọn khuyên cùng Ama. Sau khi xem chán các loại khuyên, Ama lượn sang góc bán đồ SM(2). Tôi đứng tựa vào quầy khi thấy Shiba-san bước ra từ căn phòng phía sau.

2. Là chữ viết tắt của sadism và masochism, nghĩa là bạo dâm và khổ dâm, một xu hướng trong tình dục bất bình thường.

“Shiba-san thấy split-tongue thế nào?”

Shiba-san hử một tiếng rồi vắn cổ.

“Không giống đeo khoen hay xăm mình, vì nó làm thay đổi cơ thể người ta, Cũng hay đấy nhưng anh không thích. Vì việc thay đổi cơ thể con người là đặc quyền của Thượng đế.”

Không hiểu sao lời lẽ của Shiba-san có vẻ rất thuyết phục nên tôi lập tức gật đầu. Tôi hình dung những loại cải tạo cơ thể mà mình biết. Như tục bó chân, bó eo bằng coóc xê, còn có cả những tộc người cổ dài nữa. Vậy chính rằng có phải là cải tạo cơ thể không nhỉ?

“Thế nếu Shiba-san là Thượng Đế thì sẽ tạo ra con người như thế nào?”

“Sẽ không thay đổi gì hết. Sẽ tạo ra một bọn ngu. Ngu như gà ấy. Để chúng đừng bao giờ biết đến sự tồn tại của Thượng đế”

Tôi hơi ngược mắt nhìn Shiba-san, Shiba-san nói bằng giọng tỉnh khô nhưng mắt thì cười dĩ hòa. Một anh chàng thú vị, tôi nghĩ.

“Lần sau cho em xem các mẫu xăm nhé?”

Với một ánh mắt dịu dàng, Shiba-san tươi cười bảo, được chứ sao. Mắt Shiba-san có màu nâu rất lạ, sắc tố da nhạt như người da trắng.

“Cần gì thì gọi điện, bất cứ câu hỏi gì về khoen. Lúc nào cũng được.”

Nói đoạn, Shiba-san viết số điện thoại cầm tay lên mặt sau tấm danh thiếp của cửa hàng, đưa tôi. Nhận xong, tôi mỉm cười cảm ơn, sau đó liếc mắt sang Ama ần ần tay vào ví ra hiệu, Ama bấy giờ đang nhặt roi lên ngắm nghía.

“À, quên mất.”

Chiếc ví nhắc Ama nhớ việc trả tiền, Ama hỏi: “Hết bao nhiêu hả huynh?” nhưng Shiba-san gạt đi vẻ không quan tâm: “Thôi khỏi!”

Tôi tì khuỷu tay lên quầy, chống cằm và quan sát Shiba-san. Ngồi trên chiếc ghế sau quầy, Shiba-san lảng tránh ánh mắt tôi, ra chiều: nhiều sự.

“Cứ nhìn mặt cô em là anh sôi cả máu S”

Shiba-san tỉnh bơ nói, vẫn không nhìn tôi

“Chắc vì em phát ra một loại sóng sinh học có tên là M”

Cuối cùng thì Shiba-san cũng nhắc người khỏi ghế và nhìn vào mắt tôi. Đôi mắt xoáy sâu vào tôi từ sau quầy mang đầy vẻ âu yếm như nhìn một con chó cún. Cúi người xuống ngang tầm mắt tôi, Shiba-san đưa ngón tay thon thả giạt cằm tôi lên và cười.

“Cái cổ này, sao mà muốn đâm cho nó một nhát kim đến thế chứ.”

Anh ta nói với vẻ mặt như chỉ chút nữa là bật cười thành tiếng.

“Có phải đó là chữ S trong savage không?”

“À, đúng thế đấy.”

Tôi cứ đinh ninh rằng Shiba-san sẽ hỏi lại từ đó nghĩa là gì nên hơi ngạc nhiên nhìn lại.

“Tưởng là anh không biết”

“Anh khá thạo mấy từ về bạo hành đấy cô em ạ.”

Nói rồi Shiba-san ngượng ngịu nhếch miệng cười. Điên... Nghĩ vậy nhưng tôi không thể phủ nhận sự thèm muốn được gã trai này giày vò. Đặt tay lên quầy, Shiba-san vuốt ve cái cổ đang nhướn lên của tôi.

“Này này, Shiba-san. Đừng có ôm ở bạn gái người ta thế!”

Cắt ngang ánh mắt đưa tình của chúng tôi là giọng nói đầy vẻ ngơ ngác của Ama.

“Ồ hay? Anh đang xem da. Để lúc xăm còn biết đau mà làm chứ”

Nghe Shiba-san nói thế, Ama thở phào, cơ mặt giãn ra.

Tôi và Ama mua mấy bộ khuyên, sau đó Shiba-san tiễn chúng tôi ra cửa.

Tôi đã dần quen với việc đi ra phố cùng Ama. Ama đeo ba chiếc khuyên kim loại 4G trên cung mày trái và ba cái cùng kiểu ở môi dưới. Chỉ thế thôi cũng đủ chọc vào mắt người ta rồi, đằng này lại còn thêm con rồng thò ra từ lỗ áo may ô và mái tóc đỏ hoe húi trụi hai bên, hết như một gã Mohican. Thực tình, khi bắt gặp Ama ở cái hộp đêm chơi rất một loại techno u ám ấy, tôi đã bị cuốn hút thật sự. Cho tới bây giờ tôi mới chỉ lui tới các hộp đêm mở hiphop và trance. Hầu hết là vào các dịp giao du với bạn bè, nhưng tôi thấy hộp đêm ở đâu cũng nhang nhác như nhau. Hôm ấy, trên đường về nhà sau cuộc chơi với lũ bạn, một tay da đen nói tiếng Anh trọ trẹ bắt chuyện và kéo tôi vào hộp đêm đó. Gọi là hộp đêm mà chẳng giống hộp đêm. Dưới sàn chơi toàn những bản nhạc lạ hoắc làm tôi phát ngáy, tôi bèn tới uống cạnh quầy bar, từ chỗ ấy tôi thấy Ama đang nhảy một điệu kỳ cục. Hấn nổi bật ngay cả trong đám khách khứa lập dị. Khi bắt gặp ánh mắt tôi, hấn xăm xăm bước tới. Loại người này mà cũng ve gái cơ đấy, tôi hơi lấy làm ngạc nhiên. Sau khi nói những chuyện chán phèo, tôi bị cái lưỡi của Ama hợp hồn. Phải rồi, đúng là tôi đã bị cái lưỡi nhỏ chẻ nhánh ấy hợp hồn. Ngay cả đến giờ tôi cũng vẫn không hiểu tại sao mình lại bị thu hút đến thế. Rốt cuộc thì tôi tìm thấy gì ở cái trò cải tạo cơ thể vô nghĩa này?

Tôi thử gõ ngón tay vào chiếc khuyên trên lưỡi. Thỉnh thoảng, nó lại va vào răng kêu lách cách trong miệng. Vẫn còn đau, nhưng cảm giác tê dại thì đã dịu đi nhiều.

“Lui, cảm giác khi chạm một tay vào split-tongue thế nào?”

Bất đồ, Ama quay lại hỏi.

“Không biết. Nhưng thấy vui vui.”

“Thế thì tốt. Tao muốn mày có chung cảm giác ấy với tao.”

Ama nói, cười nham nhở. Tại sao hấn lại có cái điệu cười nham nhở ấy thì tôi không biết, nhưng hễ cứ cười là mặt của Ama lại thế. Chắc tại mỗi lần há miệng là chỗ đeo khuyên ở môi dưới lại xệ xuống. Trong ý nghĩ của tôi, bọn punk như Ama thường là những kẻ hút cần sa và làm tình tập thể suốt ngày, nhưng có vẻ không phải tất cả. Ama lúc nào cũng phun ra những câu đùa dằng lằng xẹt chả ăn nhập với hấn tẹo nào. Rõ là không hợp.

Về đến phòng, Ama tặng tôi một nụ deep kiss lâu đến ngỡ ngàng, hấn liếm láp chiếc khuyên của tôi bằng cái lưỡi rắn. Cảm giác đau thốn bỗng nhiên thật dễ chịu. Tôi nhắm mắt trong lúc làm tình với Ama và nghĩ đến Shiba-san. Đặc quyền của Thượng đế... Được lắm. Tôi sẽ trở thành Thượng đế cho anh xem. Tiếng rên rĩ vang khắp không gian lạnh lẽo. Đang mùa hè, máy điều hòa không bật, người tôi rịn đầy mồ hôi, sao mà phòng của Ama vẫn lạnh. Hay là tại các đồ dùng bằng thép?

“Tao xuất nhé?”

Giọng nói khỏ sở của Ama lơ lơ lơ lửng giữa không trung. Tôi khẽ mở mắt và gật nhẹ. Vừa rút ra, Ama đã phóng thẳng vào cửa mình tôi. Lại thế rồi...

“Đã bảo là cho lên bụng cơ mà!”

“Xin lỗi, không kịp...”

Ama bối rối nói, rút mấy tờ giấy lau. Ama luôn luôn xuất tinh lên cửa mình tôi. Điều làm tôi thấy ghét là cảm giác bê bết ở lông mu. Tại Ama mà lần nào tôi cũng phải đi tắm trong khi chỉ muốn nằm đó tận hưởng dư vị và ngủ.

“Không xuất được lên bụng thì dùng bao cho xong.”

Ama cúi mặt, nói xin lỗi một lần nữa. Sau khi lau qua loa bằng giấy, tôi đứng dậy.

“Tắm à?”

Giọng Ama nghe buồn quá khiến tôi bất chợt dừng chân.

“Ừ.”

“Tao tắm với được không?”

“Được.” Tôi buột miệng đồng ý nhưng thấy cái bộ mặt tên tò trong tư thế trần truồng của Ama tôi lại bực mình.

“Tao ghét tắm hai người lắm, chặt bỏ xừ.”

Tôi cầm lấy khăn tắm, đi vào trong và sập khóa cửa. Đứng trước gương, tôi thè lưỡi ra xem. Một viên bi bằng bạc bám ở chót lưỡi. Mới là bước đầu tiên của split-tongue. Shiba-san bảo không được kéo rộng trong khoảng một tháng. Chặng đường vẫn còn dài.

Ra khỏi buồng tắm, Ama chia cho tôi cốc cà phê, không nói không rằng.

“Cảm ơn.”

Nghe tôi nói thế, Ama hơi vui, lặng lẽ ngắm tôi uống cà phê.

“Lui, mình vào đệm nằm đi.”

Chiều theo ý Ama, tôi vừa nằm xuống cạnh thì Ama liền vùi mặt vào ngực tôi và ngậm lấy đầu ti. Đây là hành động không thể thiếu của Ama trước và sau mỗi cuộc làm tình. Hẳn thích thế lắm. Cách mơn trớn của Ama làm tôi khoan khoái, chẳng biết có phải vì cái lưỡi rắn không. Về mặt hoàn toàn mãn nguyện của Ama thật giống như trẻ con, nó khiến cái bản năng làm mẹ ở ngay cả một kẻ như tôi trỗi dậy, dù chỉ chút ít. Được tôi ve vuốt, Ama ngước mắt lên nhìn, nở một nụ cười hạnh phúc. Nhìn nụ cười ấy tôi cũng cảm thấy mình hơi hạnh phúc. Punk mà cũng thích được chiều chuộng, Ama thật là một thằng con trai khó hiểu.

“Gi? Không đùa đấy chứ? Thật hả? Eo ôi đau chết!”

Phản ứng của Maki, con bạn tôi, như thế đấy. Nó nhìn cái lưỡi của tôi không chớp mắt, luôn miệng kêu: “Eo ôi đau chết,” và nhăn mặt.

“Cái gì làm mày thay đổi tâm tính thế, Lui? Mày chả rất ghét punk(3) với harajuku(4) là gì. Thế mà lại đeo khoen lưỡi.”

3. Thời trang theo kiểu Punk Rock.

4. Một xu hướng thời trang theo kiểu cá tính của giới trẻ Nhật Bản xuất phát từ khu phố Harajuku ở Tokyo.

Tôi quen Make hai năm trước ở hộp đêm, nó thuộc loại gái bụi giàu tình cảm. Chúng tôi rất thân, lúc nào cũng đi chơi với nhau nên nó khá rành sở thích của tôi.

“Ừ, tại tao chơi với một tên punk. Nên chắc là nhiễm của hắn.”

“Nhưng tao thấy bọn gái bụi có mấy đứa chơi khoen lưỡi đầu nào. Hay là lỗi tai mày to rồi nên chuyển sang lưỡi? Lui à, rồi thì mày cũng thành punk mất thôi!”

Không thèm để tai đến lời phản đối của tôi rằng, tao không phải gái bụi, Maki cứ lải nhải chê bai punk thế này thế nọ. Đúng là mặc váy đầm hai dây mà để tóc xoắn nhuộm vàng và xâu khuyên lưỡi thì thật chẳng ra sao. Nhưng thứ tôi đang theo đuổi là split-tongue, chứ không phải khuyên lưỡi.

“Maki này, mày thấy tattoo thế nào?”

“Tattoo là xăm người ấy hả? Hay đấy. Xăm hình hoa hồng hay bướm bướm chắc là dễ thương lắm.”

Maki tươi tắn đáp. Đúng là Maki.

“Không, xăm rồng, hình bộ lạc, hay tranh ukiyoe cơ, không phải mấy thứ dễ thương đâu.”

“Hả?” Maki cau mày, kêu lên rõ to, rồi nó chồm về phía tôi hỏi: “Mày làm sao thế?”

“Cái tên punk ấy bảo mày làm thế à? Mày yêu hắn ta à? Lui này, hay là mày bị hắn tẩy não?”

Tấy nào? Cũng có thể. Ngay lần đầu tiên nhìn thấy split-tongue của Ama, tôi đã cảm thấy mọi triết lý sống trong mình vỡ vụn. Tôi không hiểu đã có gì thay đổi, nhưng rất nhanh chóng, tôi bị cái lưỡi ấy mê hoặc. Nhưng cảm giác bị mê hoặc không phải lý do khiến tôi có ý định theo đuổi split-tongue. Tôi làm thế vì muốn biết tại sao mình lại hưng phấn đến vậy khi nhìn thấy nó.

“À, Maki có muốn gặp hần không?”

Hai tiếng sau, chúng tôi đã có mặt ở nơi hẹn trước.

“Oi, Ama!” Tôi vẫy tay.

Maki đang tròn xoe mắt.

“Ồi trời, nghiêm túc đấy chứ?”

“Ừ, chính là cái con khỉ tóc đỏ ấy đấy.”

Để ý thấy Maki rõ ràng đang rất tò mò, Ama bèn lên lại gần hai chúng tôi.

“Xin lỗi đã làm dằng ấy sợ.”

2. Chương 2

Ama nói một câu xin lỗi ngớ ngẩn, nhưng Maki xúc động mạnh, tôi thở phào trước phản ứng của Maki. Sau khi loanh quanh trong khu phố sầm uất, cuối cùng chúng tôi dạt vào một quán rượu có cái ưu điểm duy nhất là rẻ.

“Này, đi với Ama, ai cũng tránh đường ỳnh nhĩ.”

“Ừ, phải đấy, Vì đi với Ama, chả đứa nào dám kéo tay hay phát giấy lau ỳnh.”

“Đây cũng được việc đấy chứ.”

Câu chuyện giữa Ama và Maki nhanh chóng trở nên cởi mở, lúc Ama khoe cái lưỡi rắn, Maki ngay lập tức thay đổi thái độ, cô nàng thích chí kêu lên: “Sành điệu nhĩ!”

“Vì thế nên Lui mới quyết định chơi split-tongue chứ gì?”

“Chính xác.” Ama đáp. “Lui này, mày xỏ cả khoen mắt, khoen môi đi. Xỏ khắp người vào.”

“Không, tao chỉ thích khoen lưỡi với xăm người thôi.”

“Nhưng Ama đừng lôi kéo Lui vào con đường punk đấy nhé. Tổ với Lui đã thề là sẽ cùng nhau làm gái bụi suốt đời rồi.”

“Ai thề? Ai là gái bụi chứ?”

“Đằng ấy là gái bụi,” bọn họ đồng thanh chìa vào tôi.

Say khướt, ba chúng tôi ra khỏi quán, vừa cười nói ầm ĩ vừa hướng về ga. Bỗng nhiên, chúng tôi phát hiện có hai thằng con trai trông như bọn lêu lổng hay du côn gì đó đang lớn vồn trên dãy phố ăn chơi đã tắt hết đèn quán và chìm vào im ắng. Như thường lệ, chúng chòng chọc nhìn Ama, Ama lúc nào cũng có chuyện với lũ đề tiện. Nhưng lúc nào cũng chỉ cười trừ rồi xin lỗi. Bề ngoài thì punk đấy, nhưng nhát như cáy.

“Này cô em, người yêu đấy à?”

Một thằng đóng bộ Versace lại gần tôi cợt nhả. Maki nép vào sau chúng tôi, không dám nhìn, còn Ama chỉ gườm gườm, thật vô dụng. Tôi phớt lờ định bước qua thì thằng đó đứng chặn ngay trước mặt, hỏi: “Không phải à?”

“Ý là mày không tưởng tượng được tao với thằng này chơi nhau thế nào chứ gì? “Tôi bật lại.

Thằng đó lạnh lùng lắc đầu rồi khoác vai tôi, hần nói: “Tao chịu thôi!” và sỗ sàng đặt tay lên bộ ngực đang ẩn sau tấm váy đầm một mảnh của tôi. Hôm nay mình mặc áo lót màu gì nhỉ? Chưa kịp nghĩ hết thì thằng con trai đang dòm vào ngực váy tôi đã biến mất khỏi tầm mắt với một tiếng bụp. Không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, tôi nhìn quanh một lượt. Thằng đó đang đổ vật bên đường, còn mắt Ama thì vẫn tia máu. À, hóa ra Ama nện nó.

“Đ.mẹ, mày làm gì thế thằng chó!”

Thằng còn lại vừa chửi thề vừa lao vào Ama. Ama liền tống cho nó một cú trời giáng, rồi nhảy lên người và vật ngã nó ra trong khi thằng khốn vẫn chưa kịp gượng dậy, Ama đấm túi bụi vào thái dương. Tôi thấy máu chảy lênh láng. Thằng con trai nằm bất tỉnh.

“Ồi...”

Maki hét lên khi nhìn thấy máu.

“Thôi chết...”

Tôi chợt nhớ ra mấy chiếc nhẫn bạc mà Ama rất thích. Hôm nay hần đeo chúng ở ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải. Tôi đã biết cái âm thanh trầm đục ấy từ đâu ra, mồ hôi lạnh vã khắp người. Đó là tiếng bạc động vào xương.

“Thế được rồi, Ama!”

Chẳng biết hần có nghe thấy tôi nói không mà vẫn cứ đấm liên hồi vào thái dương thằng con trai. Cái thằng bị ăn một quả đấm trước đó đứng dậy rồi lủi mất. Hồng rồi, nó đi báo cảnh sát. Tôi gào lên:

“Thôi đi nào!”

Tôi vừa dứt lời và chạm được tay vào vai trái Ama thì nắm đấm của hần đã giáng thẳng xuống mặt thằng kia. Tôi bất giác quay đi. Maki đang nức nở.

“Ama!”

Cuối cùng Ama cũng thả lỏng người sau tiếng quát của tôi. Chưa kịp thở phào xong thì lại thấy tay Ama đang móc miệng thằng kia.

“Làm gì thế, đồ quỷ!”

Tôi tát đánh bốp vào đầu Ama rồi kéo giắt áo hần. Đúng lúc đó, có tiếng còi cảnh sát từ xa.

“Maki, mau trốn đi!”

Maki gật đầu với bộ mặt xám ngoét, trước khi vẫy tay tạm biệt còn kịp nói: “Lần sau ba đưa mình lại đi chơi nhé!” Con bé Maki này khá thật. Nó nhanh chân chạy biến trong lúc vẫn đang say. Ama đang lão đảo và chăm chăm nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn.

“Ama, tỉnh lại đi. Bị báo cảnh sát rồi. Chuồn thôi.”

Tôi đập vai Ama, hần nham nhở cười như thường lệ và bắt đầu chạy. Ama chạy nhanh hơn tôi tưởng, hần lôi tay tôi đang hỗn hển đằng sau. Chúng tôi dừng lại trong một con hẻm nhỏ.

Tôi khụy xuống sau lưng Ama.

“Ai khiến mày làm thế chứ!”

Chính tôi cũng phải ngạc nhiên vì sự vô tình trong câu nói vất vả lắm mới thốt ra được. Ama quỳ xuống bên cạnh, xòe bàn tay phải vấy máu. Có hai vật thể trông như hai viên sỏi đỏ. Tôi nhận ra ngay là răng của thằng con trai. Cái cảm giác giống như có một giọt nước lạnh chạy dọc sống lưng khiến cho bất cứ thứ gì được gọi là lông trên người tôi đều dựng ngược.

“Đã trả thù được cho Lui rồi.”

Khuôn mặt Ama ngời lên nụ cười đắc thắng. Thật đáng sợ khi cái nụ cười ấy trông ngây thơ như của một cậu bé. Nhưng thù gì chứ, tôi đã bị giết đầu nào!

“Tao đểch cần cái đó.”

Tôi hét tướng lên nhưng Ama đã tóm lấy cánh tay tôi và thả hai chiếc răng vào lòng bàn tay.

“Dù sao thì đây cũng là bằng chứng tình yêu của tao.”

Tôi nhún vai, trong lúc há hốc miệng ngơ ngàng.

“Ồ Nhật, chả ai gọi đây là bằng chứng tình yêu.”

Tôi vò mạnh đầu của Ama đang dụi vào người mình.

Chúng tôi lững thững đi bộ về phía công viên, Ama giặt áo may ô ở vòi nước công cộng, xong đâu đó, chúng tôi bắt chuyến tàu cuối về nhà Ama như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Vào đến phòng, tôi đẩy ngay Ama vào buồng tắm, sau đó lấy hai chiếc răng mà tôi đã ném vào trong hộp trang điểm vì không biết vứt đi đâu, đặt lên tay và quan sát. Tôi rửa hết chỗ máu bám trên răng rồi lại nhét vào trong hộp. Có lẽ tôi đang dính dáng với một kẻ rắc rối. Ama đang tin rằng tôi và hắn yêu nhau, nên nếu tôi tỏ ý chia tay thì không biết chừng hắn sẽ tức khí mà giết tôi mất.

Ra khỏi buồng tắm, Ama ngồi xuống cạnh tôi và nhìn sang dò hỏi. Thấy tôi vẫn im lặng, hắn lí nhí xin lỗi.

“Tao là một thằng lành tính và giàu tình cảm, nhưng một khi đã muốn giết ai đó thì phải giết cho bằng được. Tao thuộc loại không làm chủ được bản thân.”

Hắn đã từng giết người rồi cũng nên, tôi nghĩ.

“Mày sang tuổi thành niên rồi, nên giết người là tù đấy, biết chưa?”

“Đâu, tao vẫn vị thành niên mà”

Ama nói, vẻ mặt nghiêm túc, rồi nhâng nháo nhìn tôi. Ama làm tôi tên tò, thật ngu ngốc khi lo cho hắn.

“Vớ vẩn.”

“Tao nói thật đấy.”

“Nhưng lúc quen nhau mày bảo mày hai bốn cơ mà.”

“Tao đoán mày hai bốn nên nói thế. Với lại tao không muốn bị coi là chíp hôi. Lần sau sẽ thật thà hơn. Mà mày bao nhiêu tuổi hả Lui?”

“Mày bất lịch sự quá thể. Tao cũng vị thành niên chứ tưởng.”

“Gi?”

Ama thốt lên một tiếng cụt lủn rồi tròn xoe mắt.

“Không đùa chứ? Chà, tao thấy vui thật.”

Ama cười rạng rỡ, ôm chầm lấy tôi.

“Thế nghĩa là cả hai ta đều trông già trước tuổi chứ có gì mà vui.”

Tôi nói rồi hẩy Ama ra. Hoá ra chúng tôi chẳng biết mấy về nhau. Không phải chúng tôi né tránh chuyện xuất thân, tuổi tác, chẳng qua vì cái đó chưa bao giờ trở thành đề tài mà thôi. Nên rốt cuộc, điều duy nhất chúng tôi biết về nhau là cả hai đứa vẫn còn vị thành niên, thậm chí chúng tôi còn chưa hỏi nhau xem chính xác mỗi đứa năm nay bao nhiêu tuổi.

“Ama này, tên thật của mày là gì thế? Amano à? Hay là Suama?”

“Cái gì mà Suama? Ama trong tên tao nghĩa là Amadeus. Ama là họ, Deus là tên. Nghe bảnh như Zeus ấy chứ, nhỉ?”

“Xi, không thích nói thì thôi.”

“Tao thề, thế còn Lui?”

“Mày nghĩ tao là Louis trong Louis đệ thập tứ chứ gì? Nhầm to. Tao là Louis trong Louis Vuitton.”

“Thế cơ đấy. Một cô nàng cao giá.”

Sau đó chúng tôi uống bia cho đến tinh mơ, nói toàn những chuyện tầm phào.

Đầu giờ chiều hôm sau, tôi đến Desire và cùng Shiba-san xem mẫu xăm. Các mẫu xăm nhiều đến hoa cả mắt được đóng thành từng quyển, từ tranh ukiyoe đặc trưng cho giới anh chị đến các hình Âu họa như đầu lâu hay chuột Mickey thời kỳ đầu. Tôi không khỏi thán phục trước khả năng vẽ mẫu rất đa dạng của Shiba-san.

“Thích rồng hả?”

Lúc thấy tôi dán mắt vào các hình vẽ rồng có đến mấy chục trang giấy, Shiba-san nhòai người sang hỏi.

“Vâng, rồng vẫn là đẹp nhất. A, hình xăm của Ama đây phải không anh?”

“Đúng đấy, tuy có hơi khác mẫu một chút.”

Shiba-san từ người lên quỳ nhìn xuống tôi trong lúc tôi đang ngồi trên ghế và cúi mũi vào các trang vẽ.

“Ama không biết cô em đến đây chứ?”

Ngước lên, tôi thấy Shiba-san khẽ nhếch miệng cười cùng ánh mắt đong đưa.

“Không biết.”

Tôi vừa dứt lời thì Shiba-san hơi nghiêm nét mặt và bảo tôi chờ có mách Ama việc anh ta cho tôi số điện thoại cầm tay. Nhờ câu đó, tôi hiểu Shiba-san biết rõ tính khí của Ama đến độ nào.

“Anh này, Ama í mà...”

Tôi nói đến đó thì thôi.

“Muốn biết về hần hả?”

Trong chốc lát, Shiba-san đưa mắt lên không trung như thể làm trò cười rồi nhìn thẳng vào tôi, nghiêng đầu sang bên và hỏi lại như vậy.

“Mà thôi. Có lẽ em chẳng muốn biết thêm làm gì.”

Thế à, Shiba-san đứng dừng đáp, sau đó đi khỏi quầy và bước ra ngoài đường. Ngót mười giây sau cửa mở, Shiba-san trở lại.

“Chuyện gì thế?”

“Đóng cửa sớm để tiếp khách hàng quan trọng.”

Thế à, tôi đứng dừng đáp, lại cúi mắt vào các hình vẽ. Sau đó, chúng tôi vào bên trong để thống nhất mẫu xăm. Shiba-san vẽ nhanh thoăn thoắt mà lại cực đẹp, khiến ột kẻ chẳng có chút máu hội họa nào như tôi chỉ biết ghen tị.

“Nhưng nói thật, em vẫn ngại bắn khoắn, vì nó theo mình cả đời nên đã mất công xăm thì phải xăm cho thật đỉnh.”

Tôi chống cằm, di di ngón tay trên hình con rồng Shiba-san vừa vẽ.

“Đúng là bây giờ người ta có thể tẩy xăm bằng tia laser nhưng không thể trở lại như cũ được. Nhưng, như anh đây, chỉ cần nuôi tóc là xong.”

Shiba-san xoa xoa lên cái ót nhăn thín có con rồng đang bay lượn.

“Có mỗi chỗ ấy thôi à?”

Nghe tôi nói thế, Shiba-san hỏi tôi có muốn xem không rồi khẽ cười. Tôi gật nhẹ đầu, anh ta liền vén chiếc áo phông dài tay lên. Lưng Shiba-san giống như một tấm canvas chật ních những hình vẽ, nào là rồng, lợn, hươu, bướm, rồi mẫu đơn, anh đào, từng bách.

“A, toàn là hình vẽ trong bộ bài tam cúc Nhật.”

“Phải, anh rất khoái chúng.”

“Nhưng sao không thấy hồ chi tử và lá phong?”

“À, vì hết chỗ nên thôi.”

Hóa ra cũng là một tay đại khái, tôi nghĩ bụng. Thế rồi Shiba-san xoay người lại phía tôi, trong thoáng chốc, có một con vật đập vào mắt.

“Kỳ lân?”

Mắt tôi như bị đóng đinh vào con thú một sừng trỏ trên bắp tay phải của Shiba-san.

“Cô em biết không, anh kết nhất hình xăm này đây. Kỳ lân là một loài thần thánh. Nó không đạp lên cỏ, không ăn sinh vật. Có thể ví nó như chúa tể của muôn loài.”

“Kỳ lân là thú một sừng hả anh?”

“Kỳ lân là sản phẩm của trí tưởng tượng của người Trung Quốc. Tương truyền kỳ lân có một cái sừng được bao quanh bởi một lớp thịt.”

“Em thích con vật này.”

Tôi vừa ngắm nghía cánh tay của Shiba-san vừa lẩm bẩm. Shiba-san cảm lạnh cúi đầu trong giây lát.

“Người xăm hình này là một nghệ nhân hàng đầu Nhật Bản. Hơn nữa, anh chưa xăm kỳ lân bao giờ.”

“Hay là nhờ người ấy xăm cho em với?”

“Ông ta chết rồi.”

Nói rồi Shiba-san nhìn sâu vào đôi mắt đang ngược lên của tôi. Sau khi khẽ thở dài và nhún vai như người Mỹ, anh ta nói tiếp.

“Ông ta tự đốt mình cùng với đồng mẫu vẽ kỳ lân trên ngực. Hệt như trong tiểu thuyết của Akutagawa Ryunosuke. Chắc bởi kỳ lân thần thánh nổi giận vì có kẻ dám cả gan xăm hình nó. Có khi xăm hình kỳ lân là bị ám quỷ thật chứ chả chơi.”

Shiba-san nói như trêu ngươi rồi vuốt ve con kỳ lân trên cánh tay. Tôi không bỏ cuộc, cứ chăm chú nhìn con kỳ lân của Shiba-san.

“Mà cô em ạ, vẽ kỳ lân mất công lắm, vì nó là sự kết hợp của rất nhiều loài vật như hươu này, bò này, chó sói này.”

“Nhưng em thích nó. Shiba-san, làm cho em đi.”

“...”

“Đi mà. Anh chỉ cần vẽ mẫu thôi cũng được.”

Shiba-san chép miệng nhìn tôi vẽ bực bội. Sau đó lẩm bẩm: “Ừ thì làm.”

“Có thể chứ! Cảm ơn Shiba-san.”

“Chỉ vẽ mẫu thôi đây. Có cần phụ họa gì không?”

Tôi suy nghĩ một lát, rồi lại lật giở mấy quyển mẫu xăm vừa xem lúc nãy.

“Đây, em muốn kết hợp với con rồng của Ama.”

Shiba-san ngắm nhìn con rồng hồi lâu rồi lẩm bẩm như nói một mình: “Hiểu rồi.”

“Anh chưa xăm kỳ lân bao giờ nên nếu kết hợp với cái gì đó sẽ dễ làm hơn. Hay đây, kiểu kết hợp này đang thịnh hành.”

Tôi cười rồi đáp: “Vâng, đúng thế ạ.”

“Em muốn hình xăm lớn bằng của Ama và nằm gọn trên lưng. Như thế thì mất bao nhiêu tiền hả anh?”

”Để xem nào,” Shiba-san nhìn lên trần rồi bảo, “một cái là đủ” và đá mắt sang tôi.

“Chỉ thế thôi à?”

Tôi liếc trả thì Shiba-san nhìn xoáy vào tôi bằng ánh mắt của một gã bạo dâm.

“Cởi ra!”

Tôi đứng lên theo lệnh của Shiba-san. Chiếc váy đầm hở nách dính chặt vào lớp da nhóp nhố mồ hôi, lúc cái khóa được kéo xuống, một luồng không khí mát lạnh ủa vào. Shiba-san ra chiều dừng dừng liếc nhìn cơ thể tôi khi tôi tụt chiếc váy xuống sàn nhà.

“Người cô em thon thả quá. Nhưng sau này mà béo lên, da căng ra là hình xăm xấu lắm đó.”

Tôi cởi nốt áo ngực và quần lót, chúng đã ướt đầm mồ hôi. Sau đó tuột giày và ngồi lên giường.

“Không sao đâu. Cân nặng của em vẫn thế suốt mấy năm nay rồi.”

Shiba-san dụi điều thuốc vào gạt tàn, tháo thắt lưng và đi về phía tôi. Sau khi dừng lại bên mép giường, một tay anh ta thô bạo đẩy tôi ngã xuống, lòng bàn tay đè lên cổ. Ngón tay anh ta vuốt men theo động mạch cảnh, mỗi lúc một mạnh hơn. Ngón tay thon thả ấy ngấp sâu trong thịt tôi. Tôi có thể thấy rõ những mạch máu đang nổi lên trên cánh tay phải của Shiba-san lúc anh ta đứng nhìn xuống. Cơ thể tôi thêm dưỡng khí, một vài chỗ co giật, cổ họng phát ra tiếng kêu, mặt bắt đầu méo mó.

“Tuyệt lắm. Bộ mặt nhăn nhó của cô em làm anh cứng lên rồi đây này.”

Shiba-san buông phắt tôi ra, đưa tay cởi quần dài và quần xịp. Trong lúc đầu óc tôi vẫn còn khá mông lung thì anh ta leo lên giường, tì gối lên hai vai tôi và chìa dương vật của mình ra. Mỗi bên đùi của Shiba-san có một con rồng đang bơi. Trong vô thức, tôi cầm lấy dương vật và ngậm vào mồm. Một mùi chua chua lan tỏa. Trong bốn mùa, tôi thích làm tình vào mùa hè nhất cũng bởi cái mùi trộn lẫn giữa mồ hôi và a mô ni ắc này. Shiba-san nhìn xuống không biểu cảm, hai bàn tay quào lấy tóc tôi mà kéo. Cầm tôi bị giật tới giật lui, sau đó tôi nhận thấy háng mình bắt đầu ướt. Quả là tiện lợi khi chẳng sờ vào đâu mà lại ướt.

“Ama làm tình thế nào?”

Shiba-san hỏi rồi nhồm dấy.

“Gì cơ? À, thì theo kiểu thông thường.”

“Thế hả?” Vừa gạt gù, Shiba-san vừa rút thắt lưng ra khỏi quần, trối quặt cổ tay tôi ra sau.

“Như thế thì sướng thế quái nào được?”

“Đâu có. Kiểu nhẹ nhàng vẫn làm em đến được mà.”

“Thật hả? Thế em nghĩ rằng kiểu nhẹ nhàng không làm anh đến được sao?”

“Anh có đến được không?”

“Không.”

“Rõ rồi, vì anh là một gã sadist điên cuồng.”

“Nhưng không chỉ có phụ nữ mới làm anh sướng đâu nhé. Khẩu vị khá đa dạng đấy.”

Shiba-san cười. Câu nói ấy khiến tôi thử tưởng tượng ra cảnh làm tình giữa Ama và Shiba-san. Có khi đó lại là một cảnh tượng rất đẹp. Shiba-san nhấc bổng tôi lên bằng đôi cánh tay mảnh khảnh và đặt tôi xuống dưới sàn nhà; sau khi ngồi xuống giường, anh ta đưa bàn chân phải ra trước mặt tôi. Tôi ngấu nghiến mút từ ngón cái đến các ngón nhỏ hơn cho tới khi miệng khô khốc. Cổ tôi đau như vì gần như phải bỏ mà không được chống tay. Shiba-san lại túm tóc tôi và giật ngược ra. Có lẽ lúc ấy mắt tôi đã hoàn toàn mờ dần. Dương vật Shiba-san vằn lên những mạch máu.

“Ướt rồi hả?”

Sau cái gạt đầu yếu ớt của tôi. Shiba-san lại bế tôi lên giường, đặt tôi ngồi xuống. Tôi giạng hai chân ra một cách vô thức. Một cơn căng thẳng nhẹ nhàng bao trùm. Mỗi lần làm tình với người bạo dâm, bao giờ giây

phút này cũng khiến tôi run sợ. Vì tôi không biết đối phương sẽ làm gì. Lúc này, từ cườm tay đến lòng bàn tay tôi đã bê bết mồ hôi, da gà nổi dọc xuống dưới từ bả vai. Nhưng có vẻ như Shiba-san không dùng đồ. Tôi thở phào. Shiba-san dút hai ngón tay vào cửa mình tôi, sau đó thì quệt ngón tay bị ướt lên bẹn tôi cứ như vừa chạm phải thứ gì đó dơ dáy lắm. Vẻ mặt Shiba-san càng khiến tôi thêm ảm ứ.

“Cho vào đi!”

Im mồm! Shiba-san túm lấy tóc tôi ấn xuống gối. Sau đó thì kéo cao hông tôi lên, rồi dút dương vật vào. Bị thúc dồn dập ngay từ đầu, tiếng rên của tôi vang lên như tiếng khóc. Mà đúng là nước mắt tôi đang chảy. Tôi luôn khóc mỗi lần sung sướng. Tôi cảm thấy có cái gì đó đang dâng lên. Shiba-san vừa thúc vừa cời trối cho tôi, rồi rút thật mạnh dương vật ra đứng vào lúc tay tôi được giải phóng. Trong khoảnh khắc đó, tôi lại bật khóc. Shiba-san đặt tôi ngồi lên người rồi nắm lấy hông mà lắc. Bề mặt cửa mình tôi chà xát trên da Shiba-san, tê dại.

“Khóc nữa đi!”

Câu nói của Shiba-san lại làm nước mắt tôi chảy dài. Tôi chỉ kịp thều thào, em đến, thế là hông rung lên bần bật. Thấy tôi ngồi bất động tận hưởng cơn cực khoái, Shiba-san đè tôi xuống, Anh ta túm tóc tôi, bóp cổ tôi, ngắm nhìn bộ mặt khốn khổ của tôi hồi lâu rồi thông báo: “Xuất đây.” Giọng nói giống hệt như khi anh ta chuẩn bị bắn khuyên lười cho tôi: ngắn gọn, không trầm không bổng. Anh ta ấn ngấp hết cỡ rồi rút ra và xuất tinh vào miệng tôi. Sự giải thoát ấy như vừa giải thoát tôi khỏi địa ngục mà cũng như vừa tổng cổ tôi khỏi thiên đàng. Shiba-san ra khỏi giường, lấy giấy ăn lau dương vật rồi xỏ quần xịp. Tôi bắt lấy hộp giấy từ tay Shiba-san, vừa soi gương vừa chùi sạch chỗ tinh dịch. Nước mắt bắt đầu làm trôi đi lớp trang điểm. Chúng tôi cùng ngồi trên giường, tựa vào vách, mắt lơ đãng nhìn lên làn khói thuốc. Chúng tôi cứ ngồi thế một lúc lâu, chẳng làm gì, chỉ trao đổi với nhau những câu rời rạc như “Lấy cho anh cái gạt tàn,” hay “Nóng nhỉ.” Mãi rồi cũng đứng được dậy, Shiba-san ngoái lại tôi với ánh mắt nhìn cao ngạo.

“Chia tay Ama đi rồi làm bồ anh.”

Tôi phì cười vì câu nói đó.

“Làm bồ anh để anh giết em à.”

Không thay đổi nét mặt, Shiba-san đáp:

“Ama thì khác gì?”

Tôi bỗng cứng họng.

“Nếu cặp với anh thì điều kiện tiên quyết là phải lấy nhau”

Nói đoạn, Shiba-san ném áo ngực và quần lót về phía tôi. Vừa xỏ quần tôi vừa thử hình dung ra cuộc sống vợ chồng với Shiba-san. Không nghĩ ngờ gì, đó hẳn là một cuộc sống thừa sống thiếu chết. Mặc váy xong tôi xuống giường, Shiba-san bật lon cà phê vừa lấy ra từ tủ lạnh đưa cho tôi.

“Ga lẳng thế.”

“Thấy móng tay cô em dài quá nên mở hộ thôi.”

Shiba-san nói với vẻ mặt nhâng nháo đáng ghét, tôi hôn vội lên bộ mặt ấy.

“Cảm ơn anh.”

Lời cảm ơn cực kỳ vô duyên trong căn phòng tối tăm không tìm thấy chốn đậu cứ lơ lửng giữa không trung. Chúng tôi quay ra ngoài, Shiba-san lại mở cửa hàng.

“Sao cửa hàng chẳng có khách mấy hả anh?”

“Hầu hết là dân chơi khoen và xăm người. Thường thì họ đặt trước. Chứ mấy ai ghé qua mà không có kế hoạch đâu.”

“Ra thế.”

Tôi ngồi vào chiếc ghế sau quầy và thè lưỡi. Thử lấy ngón tay kiểm tra vết bầm. Không còn đau.

“Anh ơi, xổ khoen 12 bây giờ đã được chưa?”

“Chưa được. Chờ cho hết một tháng đã. Ai bảo không chịu bấm lỗ 12 ngay từ đầu...”

Shiba-san trả lời một cách đáng ghét, sau đó ngó vào trong quầy.

“Bao giờ xong mẫu thì gọi cho em nhé.”

“Ừ, lần sau rủ cả Ama đến nữa. Bảo hẳn là đi xem khoen nghe chưa. Nhân đây anh sẽ đưa mẫu ra.”

“Gọi điện cho em vào ban ngày nhé. Thời gian ấy Ama đi làm.”

Shiba-san bảo biết rồi, biết rồi, và trở về với công việc sắp xếp giá hàng. Vừa khoác túi lên tay định đi thì Shiba-san quay đầu lại. Tôi chợt dạ dừng bước, hồi dò bằng ánh mắt: gì thế?

“Có khi anh là con của Chúa trời.”

Shiba-san pha trò với bộ mặt tỉnh bơ.

“Con của Chúa trời?”

“Chúa trời hẳn phải là một gã sadist mới sinh ra loài người.”

“Thế còn mẹ Maria là M chứ gì?”

Tất nhiên, Shiba-san lẩm bẩm rồi xoay người lại cái giá. Tôi cầm túi và bước ra khỏi quầy.

“Đi ăn cơm không?”

“Nhưng Ama sắp về rồi.”

“Thế à. Để lần sau vậy”

Shiba-san nói rồi vò đầu tôi. Tôi đưa tay vuốt ve con kỳ lân trên cánh tay phải Shiba-san.

“Anh sẽ vẽ cho em một con thật đẹp.”

3. Chương 3

3

Tôi cười đáp lại, sau đó khẽ vẫy tay và quay gót. Bên ngoài cửa hàng mặt trời bắt đầu ngả bóng. Bầu không khí trong lành làm tôi suýt nghẹt thở. Tôi lên tàu về nhà Ama. Tôi kinh tởm những giọng nói ầm ĩ trên con phố buồn bán dọc đường về đây các gia đình đi mua sắm. Đang bước đi chậm rãi thì một đứa trẻ đâm sầm vào chân tôi. Mẹ nó nhìn mặt tôi rồi ngoảnh đi như không biết. Đứa trẻ ngược lên tôi với bộ mặt sắp òa khóc. Tôi chép miệng dần bước. Tôi không muốn có mặt trong cái thế giới này, tôi cay đắng nghĩ. Tôi chỉ muốn đốt cháy mình đến những giọt cuối cùng trong cái thế giới tối tăm kia.

Về đến nhà Ama, tôi vội cho quần áo vào máy giặt và bấm máy. Ở Desire lúc nào cũng có một mùi thơm ngọt sắc. Quần áo tôi hẳn đã nhuộm đầy mùi. Sau đó, tôi vào nhà tắm và kỳ cọ sạch sẽ cơ thể. Trở vào phòng, tôi mặc áo phông của Ama với quần vải bông chéo, trang điểm qua loa rồi sấy tóc. Xong đâu đó, tôi bỏ chiếc váy đầm đã giặt xong ra phơi, vừa ngồi tay thì có tiếng mở cửa, Ama về.

“Về rồi à.”

“Về rồi đây.”

Tôi thở phào khi thấy Ama đang cười toe toét.

“Cả ngày hôm nay tao buồn ngủ dúi cả mắt.”

Ama vừa ngáp vừa nói, Tất nhiên rồi, vì hai đứa đã uống đến tận sáng sớm cơ mà. Người tôi cũng đang mềm nhũn ra đây. Buổi sáng, sau khi tiễn Ama đi rồi, tôi không sao chớp mắt được, bèn gọi điện cho Shiba-san. Cả ngày hôm nay, mọi chuyện đều diễn ra theo đúng ý muốn của tôi, không có gì ngoài dự kiến. Có chăng chỉ là con kỳ lân đã tô điểm thêm ột ngày tuyệt diệu. Tôi mong mỗi cái ngày nó sẽ đến đầu trên cơ thể mình. Nếu Ama là Amadeus và Shiba-san là con của Chúa trời, thì tôi cứ là một người bình thường cũng chẳng sao. Tôi chỉ mong được là một cư dân dưới lòng đất, nơi ánh nắng không bao giờ chiếu đến. Không lẽ tiếng cười của bọn trẻ và những bản dạ khúc của tình yêu có thể len lỏi tới mọi chốn trên thế gian này?

Chúng tôi ăn tối ở quán rượu, trở về phòng, làm tình nhẹ nhàng, rồi Ama chìm vào giấc ngủ theo cái cách giống như khi ngất xỉu. Tôi ngẩng nhìn gương mặt đang thiếp đi của Ama trong lúc uống bia. Nếu biết tôi đan díu với Shiba-san, liệu Ama có nghiền nát tôi như đã làm với thằng mọi kia không? Nếu phải chọn, tôi muốn được chết dưới tay con trai Chúa trời hơn là Amadeus. Nhưng chắc chắn con trai Chúa trời không giết người. Mấy chiếc nhẫn bạc góm ghềnh của Ama đang ánh lên trên bàn tay buông thõng dưới giường. Tôi bật tivi hòng xua đi những ý nghĩ trong lòng mình nhưng chẳng có gì khác ngoài những tiết mục hài nhạt nhẽo vào những chương trình phóng sự buồn tẻ, tôi quyết định tắt máy sau khi đã đổi qua tất cả các kênh. Trong nhà Ama toàn là tạp chí thời trang dành cho nam giới, mà máy tính thì tôi mù tịt, thế là tôi tặc lưỡi nhặt một tờ báo. Dù sao thì tôi cũng kiếm được một vài thông tin xã hội trên tờ thể thao lá cải đó. Tôi liếc qua phần giới thiệu chương trình truyền hình buổi tối rồi đọc đến các trang bên trong. Thông tin duy nhất mà đầu óc tôi tiếp nhận được là ở cái nước Nhật này ngày nào cũng có giết chóc và ngành dịch vụ vui chơi thì sa sút. Nhưng đột nhiên mắt tôi dừng lại ở một bài báo nhỏ chạy hàng tít “Một thành viên băng đảng xã hội đen 29 tuổi bị giết ở Shinjuku”. Nó làm tôi nhớ đến thằng khốn hôm qua. Không thể nào... Vì nạn nhân chắc chắn nhiều tuổi hơn thằng đó. Mặt nó chỉ già cỡ mặt tôi và Ama là cùng, chứ làm gì đến gần ba mươi tuổi. Thôi quên đi, chắc chỉ là một vụ án trùng hợp xảy ra ở Shinjuku thôi mà. “Nạn nhân tử vong khi được đưa tới bệnh viện. Hung thủ đang lẫn trốn. Theo lời một nhân chứng, hung thủ xấp xỉ 25 tuổi, cao khoảng 1m75 đến 1m80, người gầy, tóc nhuộm đỏ.”

Bài báo viết đại ý như vậy. Tôi ngó sang Ama so sánh và gấp tờ báo lại. Nhưng giả sử Ama gây ra vụ này thật, và nhân chứng chính là đồng bọn của thằng đó, thì đặc điểm nhận dạng được nhắc tới đầu tiên chắc chắn phải là đám khuyên trên mặt và hình xăm trên cánh tay chứ? Tôi không biết nhưng chắc là Ama sẽ vô sự. Tôi có một niềm tin vô căn cứ như thế. Nhất định là có một kẻ khác giống với Ama đã giết chết gã đàn ông 29 tuổi đó. Nhất định cái thằng bị Ama nện vẫn sống. Nhất định là như thế. Tôi vội lấy túi xách và ra khỏi phòng, chân bước vội về phía cửa hàng tiện lợi. Mua xong thuốc tẩy và thuốc nhuộm tóc màu lông chuột, tôi về nhà đánh thức Ama dậy, bấy giờ hẳn vẫn đang mãi kéo bễ.

“Hử? Chuyện gì thế Lui?”

Giọng Ama vẫn còn ngái ngủ, tôi lúi cúi hẩn tới ngồi trước gương.

“Gì, gì thế?”

“Gì à. Nhuộm lại tóc chứ còn gì nữa, Tao không thích màu đỏ tí nào.”

Ama ngơ ngác làm theo lời tôi, cởi bỏ hết quần áo cho đến khi trên người chỉ còn cái quần xịp.

“Màu đỏ ấy à, không hợp với da đen, mày hiểu chưa? Trông bẩn lắm. Mày chả có tí khiếu thẩm mỹ nào, Ama à.”

Lúc tôi vừa trộn thuốc tẩy vừa nhăn mặt vì mùi hóa chất hăng hắc, chẳng hiểu sao Ama lại ngoác miệng ra cười.

“Lui dịu dàng thật đấy. Không có thì tao sẽ học hỏi thêm, nhưng phải giúp tao đấy nhé.”

Ama luôn lý giải mọi thứ theo hướng tích cực. Hẳn đích thị là kẻ hạnh phúc. “Được rồi, được rồi” tôi vừa đáp vừa dội nước, sau đó bắt đầu bôi thuốc tẩy lên tóc. Tôi biết đổi màu tóc không phải là kẻ sách triệt để, nhưng thay được chỗ nào hay chỗ ấy. Tôi đã dùng hết nửa hộp thuốc tẩy. Sau khi gội qua bằng nước và sấy bằng máy sấy, màu đỏ đã bay mất, chỉ còn lại màu vàng; tuy nhiên nếu muốn nhuộm thành một màu đối lập, như màu đỏ sang màu lông chuột, thì nên tẩy cho kỳ sạch màu tóc cũ đi, ấy là tôi nghe được từ một người thợ làm đầu ngày trước. Tôi trộn nốt chỗ thuốc còn lại, rồi làm giống như ban nãy, lúc này màu vàng trên tóc Ama đã gần thành màu trắng. Tôi sấy tóc cho thật khô và bôi thuốc nhuộm. Cơn buồn ngủ

đường như đã lên đến cực điểm khiến Ama không chống nổi mắt. Nghĩ cũng tội, nhưng tôi tự nhắc mình rằng tôi làm việc này là vì hấn. Nhuộm xong, tôi quấn một lớp giấy bóng quanh đầu Ama. Hấn ngược đôi mắt lơ lơ lên cười với tôi.

“Cảm ơn nhé, Lui.”

Tôi thử nghĩ có nên đưa cho hấn đọc qua bài báo hay không, nhưng rồi lại quyết định vào nhà tắm rửa tay mà không nói gì.

“Màu lông chuột có vẻ sành điệu hơn nhỉ?”

“Có ai bảo màu đỏ trông xấu đâu nào.”

Ama toét miệng cười khi tôi thò mặt ra khỏi nhà tắm và nói vậy.

“Vì Lui tao có thể cạo trọc đầu. Có thể mặc quần áo kiểu trai bụi để hợp với Lui. Kể cả phải đánh son nếu Lui thích.”

“Thôi đi ông ạ.”

Về bề ngoài của Ama tuyệt nhiên không xấu. Trừ đôi mắt ra, tôi nghĩ Ama cũng thuộc hàng khá trai. Tôi không đánh giá hình xăm và đám khuyen trên mặt Ama là đẹp hay xấu. Giả dụ tôi bắt gặp hấn trên phố như một người xa lạ, hấn tôi sẽ nghĩ: thật phí cả cái mặt. Nhưng giờ đây thì tôi hiểu tâm trạng của hấn. Chính tôi giờ đây cũng khát khao một lớp vỏ bọc. Nếu trên thế gian này không có nơi nào mà ánh mặt trời không bao giờ chiếu tới, thì tôi sẽ tìm cách biến mình thành cái bóng.

Bôi thuốc nhuộm được chừng mười phút thì Ama bắt đầu sốt ruột, cứ luôn miệng hỏi, chưa xong à, chưa xong à. Không phải tôi không biết hấn buồn ngủ thế nào, nhưng tôi đang cố xóa hết mọi dấu vết của cái màu đỏ. Rốt cuộc đã bắt hấn chờ hơn ba mươi phút, gỡ lớp túi bóng quấn quanh đầu xong tôi lấy tay bôi tung tóc hấn lên.

“Làm cái gì thế?”

“Thúc đẩy quá trình ôxi hóa. Màu sẽ ngấm sâu hơn khi tiếp xúc với không khí.”

Sau khi kiểm tra xem còn sót chỗ nào không, tôi bảo hấn, được rồi đấy, và đưa hấn khăn tắm. “Rõ!” Ama đáp, hớn hở đi vào nhà tắm. Tôi ngồi xem lại bài báo trong lúc chờ hấn ra. Không phải Ama, không đời nào là Ama, tôi tự nhủ mình như thế. Nhưng tôi đâu có yêu Ama đến mức phải khổ sở nhường này? Nghĩ mãi song chẳng có câu trả lời.

Tôi sấy tóc và chải chuốt lại cho Ama lúc hấn ra khỏi nhà tắm, Ama nhìn vào gương, chớp chớp mắt và mỉm cười.

“Thôi đi, nom phát khiếp...”

Tôi cầu nhàu thì Ama ngoái lại, mặt phụng phịu. Tóc Ama đã hoàn toàn chuyển sang màu lông chuột. Màu lông chuột đúng nghĩa. Chẳng còn dấu vết nào của màu đỏ.

“Ama, từ mai phải mặc áo dài tay vào nhé, quy định đấy.”

“Tại sao? Trời vẫn nóng mà.”

“Không nói nhiều. Cứ đóng mỗi cái áo may ô trông chả khác bọn du thủ du thực.”

Ama dài giọng đáp: “Rõ”, trông mặt ỉu xiu. Vết xăm quá chướng. Chưa biết chừng cảnh sát không công bố tình tiết này để phục vụ điều tra cũng nên. Tôi đọc ngược đọc xuôi bài báo, suy diễn ra đủ thứ, đến nỗi như sắp biến thành một đứa dở người, rồi nghiêm khắc nhắc nhở Ama nào là không được mặc quần áo kiểu đầu trộm đuôi cướp, nào là phải để tóc dài, nào là không được gây chú ý khi đi ra ngoài. Ama há hốc miệng trước thái độ hùng hổ của tôi, nhưng vẫn bảo, xin hứa, rồi ghì chặt lấy tôi.

“Để ợt, nếu là vì Lui.”

Nói xong, Ama kéo tôi lên giường, trông hấn nào giống một hung thủ giết người. Ama sẽ không sao. Hấn là một thằng con trai gốc gác quê nhà lúc nào cũng toe toét cười bên cạnh tôi. Trên giường, Ama xén xu chiêng

của tôi lên, mút đầu vú. Thế rồi miệng hắn lỏng dần, hơi thở bắt đầu đều đặn. Tôi kéo xu chiêng xuống, tắt điện và nhắm mắt. Trong bóng tối, tôi cầu xin để Ama đừng bị bắt. Tôi không biết phải cầu xin ai. Nhưng ai cũng được, thậm chí là Chúa trời. Và tôi cảm thấy một giấc ngủ sâu đang nuốt chửng mình.

Ngày hôm sau, tôi quyết định trở lại công việc tiếp khách theo giờ mà bấy lâu tôi đã nghỉ làm. Đầu giờ chiều, chuông điện thoại đánh thức tôi dậy, người quản lý ở đầu dãy bên kia bảo còn khuyết một chân và hỏi tôi có muốn làm không. “Anh sẽ trả ba mươi nghìn Yên nếu cô em còn lẫn tẩn,” anh ta hào phóng gợi ý. Từ ngày gặp Ama, tôi chỉ sống bằng tiền của hắn, thành ra đôi lúc đã định bỏ hắn công việc làm thêm. Tiền làm thêm mình sẽ để đi uống rượu, tôi tự nhủ và cố nhắc cái mông nặng nề lên. Tôi bắt đầu công việc làm thêm này nửa năm trước vì có đăng kí đảng hoàng và lại được trả lương theo ngày. Cái việc đi loanh quanh rót rượu trong các bữa tiệc khách sạn có thể giúp tôi kiếm được mười nghìn Yên trong vòng hai giờ đồng hồ. Ông trời đã phú cho tôi khuôn mặt ưa nhìn.

Tôi đến hơi muộn, người quản lý và các cô gái khác đã tụ họp đông đủ ở sảnh chính của khách sạn. Người quản lý nhìn thấy tôi thì nét mặt giãn ra, anh ta mỉm cười và kêu lên: “Tốt rồi.” Chúng tôi được phát kimono trong phòng chờ. Đầu tiên, tôi giúp những đứa không tự mình mặc được. Hồi mới vào nghề, tôi nhìn và học theo cách mặc kimono, giờ thì đã thành thạo lắm rồi. Tôi nhận được một bộ màu đỏ sặc sỡ, mặc vào xong, tôi đội lên đầu bộ tóc giả suôn thẳng màu hạt dẻ mang theo. Không thể xuất hiện trong bữa tiệc của một công ty tầm cỡ với cái đầu vàng óng. Nhưng tôi không thích cứ phải nhuộm đi nhuộm lại nên thường xuyên mang theo tóc giả. Lúc tôi đang buộc túm mớ tóc giả lên cho gọn thì người quản lý cất tiếng.

“Nakazawa.”

Tôi chợt nhớ ra mình có một cái tên như vậy, bởi lâu lắm rồi không ai gọi đến tên thật của tôi.

“Còn mấy cái khuyên...”

Người quản lý rụt rè nhắc nhở. À phải rồi, tôi sờ lên tai. Suýt nữa quên. Hoa tai bình thường thì không sao, nhưng tôi đang đeo cỡ 0G, vừa không hợp với bộ kimono vừa quá nổi bật trong bữa tiệc của một công ty tầm cỡ. Tôi tháo cả năm chiếc khuyên ra rồi cất vào hộp trang điểm. Tôi nhác thấy hai chiếc răng. Nếu vụ án trong bài báo đúng là do Ama gây ra thì cảnh sát có biết nạn nhân bị mất hai cái răng không nhỉ?

“Nakazawa?”

Lại là giọng của người quản lý, tôi ngán ngẩm quay lại hỏi: “Vâng?” Một vẻ kinh ngạc lan tỏa trên mặt anh ta.

“Cái đó cũng là khuyên đấy à?”

Ngay lập tức, tôi hiểu anh ta đang nói đến cái khuyên trên lưỡi.

“Vâng ạ.”

Người quản lý lộ rõ vẻ bối rối hỏi tôi: “Thế có tháo ra được không?”

“Em vừa mới xỏ nên chưa muốn tháo ra.”

Nghe tôi trả lời thế, anh ta càng cuống lên như gà mắc tóc: “Nhưng mà... ừm... ờ...”

“Không sao. Em không há to miệng đâu mà sợ.”

Tôi mỉm cười tiến lại gần, thế là anh ta dụ xuống rồi khẽ chép miệng: “Chịu cô đấy.” Người quản lý xem ra có vẻ quý mến tôi nên thường bỏ qua mọi chuyện, chỉ cần tôi mỉm cười. Chính vì thế hầu hết những đứa khác đều ghét tôi.

Vào trong hội trường, chúng tôi dạo quanh với bộ mặt tươi tắn, một tay cầm khay một tay rót bia hoặc rượu vang. Vẫn như mọi lần. Một bữa tiệc đứng nhàm chán. Được một lát, tôi trốn vào phòng chờ với Yuri, con bé bạn thân ít ỏi trong đám làm thêm, vừa giả vờ thu xếp vỏ chai rỗng vừa tranh thủ uống bia và rôm rả nói chuyện khuyên lưỡi.

“Oao, không thể tin được là cậu lại bấm lưỡi.”

Phản ứng của Yuri giống hệt như của Maki.

“Bị nhiễm của thằng người yêu chứ gì?”

Yuki nhe răng cười rồi giơ ngón cái lên.

“Ừ, mà tớ còn thấy mê lưỡi hơn cả đàn ông.” Tôi bảo nó.

Chuyện khuyen lưỡi chuyển dần sang những chuyện nhạy cảm, đang rúc rích cười thì người quản lý vào gọi, chúng tôi uống thêm mỗi đứa một ly bia nữa rồi xịt miệng và trở lại hội trường.

Trong hai tiếng đồng hồ diễn ra bữa tiệc, tôi nhận được mười ba tấm danh thiếp từ những tay elite; sau khi tiệc tàn, tôi cùng Yuri ngồi chọn ra các tấm danh thiếp.

“Cái này được đây. Ủy viên hội đồng quản trị.”

Yuri choe choe bình phẩm về các elite.

“Tớ cóc nhớ mặt. Chắc là già khú rồi.”

Nói thẳng, tôi không hứng thú với các elite bận -lê, vả lại bọn họ cũng chẳng quan tâm tới một con bé xỏ khuyen lưỡi như tôi. Trong vai một phụ nữ Nhật Bản hiền thực, ở bữa tiệc nào tôi cũng nhận được vô số danh thiếp, nhưng rốt cuộc mọi hình ảnh về tôi chỉ là giả tạo. Chẳng nào hoàn thành split-tongue rồi, tôi sẽ không còn cơ hội làm công việc này nữa. Mình muốn nói rộng thật nhanh, tôi soi lưỡi trong gương và tự nhủ. Chúng tôi sau đó lại tiếp tục công việc tương tự ở một khách sạn khác rồi giải tán lúc tám giờ tối. Sau khi đến văn phòng nhận tiền công, tôi và Yuri quyết định ra về cùng nhau. Điện thoại reo, Yuri giơ ngón cái lên và nháy mắt cười. Ama gọi. Nhắc ra mới nhớ, tôi đã định để giấy lại hoặc gửi tin nhắn cho Ama mà quên mất.

“Alô? Lui à? Đang ở đâu? Làm gì đấy?”

Ama hỏi dồn dập như sắp khóc.

“Ôi, xin lỗi. Có công việc làm thêm gấp, phải đi tiếp khách. Nhưng đang về rồi đây.”

“Gì cơ? Lui làm thêm từ bao giờ thế? Lại còn tiếp khách nữa?”

“Nhiều sự. Công việc làm thêm có đăng kí đằng hoàng chứ có phải lằng nhằng đâu nào.”

Yuri cổ nhin cười khi thấy tôi tỏ ra bất lực với hàng tràng câu hỏi giận dỗi của Ama. Tôi hẹn hán ở trước cửa ga rồi cúp máy, Yuri phì cười.

“Sao? Hán giữ cậu ghê lắm hả?”

“À, hán như trẻ con ấy mà. Khùng lắm.”

Đáng yêu thế còn gì, Yuri nói rồi huých sườn tôi. Giá mà hán chỉ đáng yêu thôi, tôi thử dài nghĩ. Tôi chia tay Yuri ở ga, ai về đường nấy. Cặp ga sau hai mươi phút chòng chành trên tàu điện, tôi leo những bước nhẹ bằng lên cầu thang. Ama đang đứng bên ngoài cửa soát vé. Tôi vẫy tay, Ama vẫy lại với vẻ mặt ngượng ngùng.

“Về đến nhà chẳng thấy Lui đâu, cũng chẳng thấy nhắn gì lại, tưởng là Lui bỏ đi rồi, lo muốn chết.”

Sau khi vào quán thịt nướng và gọi bia xong, Ama nói liền một hơi như thế.

“Thôi, cũng tốt. Nhờ thế mà hôm nay được một bữa ra trò.”

Ama nằng nặc đòi tôi kể về công việc làm thêm, rồi khi biết rõ là không có gì mờ ám hán lại toét miệng cười như thường lệ. Giá mà được thấy Lui mặc kimono nhĩ, hán nói trong lúc vắt chanh vào đĩa cho tôi. Thịt nướng rất ngon, bia cũng rất ngon, thật là một bữa tối tuyệt trần. Tôi ghét phải làm việc, nhưng sau khi làm việc mà được uống bia thì chẳng gì ngon bằng. Đó là giá trị duy nhất của lao động. Trong lúc cao hứng, tôi hào phóng khen ngợi màu tóc của Ama, lại còn cười nắc nẻ trước những câu bông đùa hiểm thấy nhưng ngây ngô của Ama. Sẽ ổn cả thôi, vì tóc Ama đã thành màu lông chuột và Ama thì đang cười thật hạnh phúc. Có gì đâu mà sợ.

Nóng. Cái nóng thổ tả này mà người ta gọi là nóng cuối hè cơ đấy. Đã hơn ba tuần kể từ hôm xem hình xăm con kỳ lân ở Desire, hôm nay Shiba-san gọi điện cho tôi. Shiba-san kể về một thôi một hồi về sự vất vả

khi vẽ mẫu, nào là vẽ mãi mà không đẹp, nào là đến khốn khổ với nó, rồi úp mở: “Mau đến anh cho xem.” Khuyên lười của tôi cũng đã chuyển sang cỡ 12G.

Hôm sau, tôi lấy cớ muốn đi xem khuyên và rủ Ama đi cùng, hai chúng tôi đến Desire. Vừa tới nơi, Shiba-san đã vội kéo chúng tôi vào căn phòng phía sau như không thể chờ đợi lâu hơn được, rồi lôi từ dưới bàn ra một tờ giấy. “Thần sầu,” Ama thốt lên. Tôi cũng ngây người ngấm bức tranh. Shiba-san tỏ vẻ hài lòng nhìn chúng tôi hỏi: “Được đấy chứ?” trông hí hửng như một thằng bé đang khoe đồ chơi.

“Xăm cho em hình đây đi?”

Tôi quyết định trong nháy mắt. Con kỳ lân này mà đậu lên lưng mình thì ... chỉ nghĩ thôi đã sướng run rồi. Một con rồng đang chực bay ra khỏi tờ giấy, một chú kỳ lân vung cao hai chân trước tựa hồ như muốn lao vút qua đầu rồng. Bọn chúng xứng đáng đánh bại với tôi cả đời.

“Được thôi.”

Shiba-san nhe răng cười, đồng ý; Ama hét tướng lên, sướng thế còn gì, rồi nắm lấy tay tôi. Tôi chưa từng thấy hình xăm hay bức vẽ nào tuyệt nhường này. Không chần chừ, chúng tôi liền thống nhất vị trí và kích cỡ hình xăm. Hình xăm lớn khoảng 15x30cm, nhỏ hơn của Ama một chút, kéo dài từ mép trong bả vai trái xuống sống lưng. Chúng tôi quyết định ba ngày sau sẽ tiến hành.

“Cấm dùng chất cồn vào ngày hôm trước. Đi ngủ càng sớm càng tốt. Vì lúc xăm sẽ mất sức lắm đấy.”

Nghe Shiba-san nói, Ama tíu tít vâng dạ.

“Huỳnh yên tâm. Em sẽ lo liệu vụ này.”

Ama nói rồi ôm chầm lấy vai Shiba-san. Hơi ngẩn mặt ra nhưng Shiba-san cũng vừa kịp liếc sang tôi một cái, mắt lạnh như lúc làm chuyện ấy. Tôi ngược mắt lên cười, thấy thể Shiba-san cũng tùm tùm.

Sau đó, Shiba-san đóng cửa hàng hơi sớm hơn thường lệ theo đề nghị đi ăn tối của Ama. Lúc ba chúng tôi đi trên phố, mọi người đều dạt cả sang để nhường đường.

“Ghé chưa, ai cũng phải ngoái lại nhìn Shiba-san.”

“Chú mày thì có. Bộ dạng hệt bọn gangster.”

“Ai bảo thế. Shiba-san thì khác gì punk?”

“Gớm, ông nào trông cũng kinh.”

Câu nói của tôi làm cả hai thôi tranh cãi.

“Nhưng mà này, gangster, punk và gái bụi đi với nhau cứ thế nào ấy nhỉ.”

Ama vừa nói vừa ngoác sang tôi và Shiba-san.

“Đã bảo đừng gọi tao là gái bụi mà. Ôi, thêm bịa quá. Mình vào quán rượu nào đó đi.”

Tôi len vào giữa Ama và Shiba-san, ba đứa sánh vai nhau bước trên con phố phồn hoa đông người qua lại. Khi chúng tôi được mời vào ghế trong một quán rượu bình dân rẻ tiền, các thực khách đều len lén liếc nhìn rồi lại lúng túng quay đi. Chúng tôi cụng ly bằng bia, đốt nóng không khí với những câu chuyện xăm trổ. Bắt đầu là kinh nghiệm xăm người của Ama, rồi những khó khăn gian khổ khi trở thành thợ xăm của Shiba-san, chuyện Shiba-san đã tâm huyết ra sao với bức vẽ con kỳ lân. Cuối cùng, hai gã tranh nhau khoe các hình xăm trên hai thân hình trần như nhộng, nom thật tức cười. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Shiba-san vui vẻ. Cái vẻ mặt chẳng bao giờ anh ta tỏ ra khi chỉ có hai chúng tôi. Hóa ra một gã sadist cũng có lúc cười tíu tít. Vừa nhắc họ mặc áo vào đi hay giữ trật tự chứ, tôi vừa uống bia với một tâm trạng vui phơi phới. Một bức vẽ tuyệt vời, một bữa tiệc ngắt ngảy, và bia ngon hết chỗ nói. Tôi tưởng rằng chỉ cần có thế thì chuyện gì chẳng tốt đẹp. Tranh thủ lúc Ama đi toilet, Shiba-san vươn người ra trước xoa đầu tôi.

4. Chương 4

“Như thế đã hài lòng chưa?”

Tất nhiên rồi, tôi đáp, và chúng tôi mỉm cười nhìn nhau.

“Anh sẽ xăm cho em thật đẹp.”

Lời nói của Shiba-san chứa đầy sức mạnh, tôi thấy mình may mắn vì đã gặp được con người này.

“Vào tay Shiba-san thì cái gì chả dễ như bỡn.”

“God hand?”

Shiba-san nói, kèm theo một nụ cười giả bộ đau khổ, bàn tay để trên bàn xòe thành hình chữ V.

“Nhỡ lúc đang xăm anh muốn giết em thì sao?”

Shiba-san ngấm bàn tay mình với đôi mắt lại đã lạnh như trước.

“Có sao đâu? Thích giết thì cứ giết.”

Tôi nói rồi nốc hết chỗ bia. Ama đang quay lại.

“Anh chưa bao giờ thêm được giết ai đó như thế này.”

Shiba-san nói vừa dứt lời thì Ama ngồi vào bàn với một nụ cười nham nhở.

“Trong toilet toàn bãi mửa. Mình cũng tí nữa thì nôn.”

Câu nói của Ama khiến không khí rôm rả trở lại.

Một người đàn ông dám đánh người vì tôi và một người luôn muốn giết tôi, liệu có khi nào một trong hai kẻ ấy sẽ sát hại tôi?

Hai hôm sau, Ama đem hết các chất có cồn trong tủ lạnh bỏ vào chạn bếp và khóa lại. “Tao có phải sâu rượu đâu nào,” tôi bảo thế thì Ama thả chìa khóa vào trong túi đáp: “Thì cũng na ná.”

“Chớ có ra cửa hàng mua bia lúc tao vắng nhà đấy nhé.”

Ama bỏ lại câu nói ấy rồi đi làm. Đừng có coi thường người khác thế.... Chuyện gì chứ nhịn rượu một ngày thì đơn giản. Nghĩ vậy rồi tôi huých nhẹ vào cái chạn. Nhưng tối hôm đó, suốt thời gian đợi Ama về, đầu óc tôi chỉ nghĩ đến bia. Chợt nhớ ra rằng, dạo này, hôm nào tôi cũng uống cả trưa lẫn tối. Vì dùng hàng ngày nên tôi không nhận thấy, nhưng đúng là cồn có tính gây nghiện cao. Ama vừa về đến nhà tôi đã cho hắt lạnh đủ những gì tôi phải chịu đựng cả ngày, rồi Ama đổ dành tôi với bộ mặt kiêu như: biết ngay mà.

“Thì tao đã bảo rồi. Lui còn chưa hiểu hết bản thân mình. Lúc nào cũng chìm trong rượu.”

“Lắm lời quá đấy, đêch phải là tao thêm rượu. Mà vì cái mặt mày làm tao thấy lộn cả tiết.”

“Vâng vâng. Thôi quên rượu đi, ăn cơm rồi ngủ cho sớm. Còn phải dành sức cho trận chiến ngày mai.”

Tôi mà lại phải để Ama đổ dành à, thật là muối mặt. Vừa nghĩ tôi vừa thay quần áo để ra ngoài. Bữa tối chỉ có một tô cơm bò xào, không cồn. Cái vị ngọt lợ của thịt bò xào hành tây càng làm tôi cáu tiết, tôi rắc thêm bột ớt gia vị rồi mới ăn. Ama nhìn tôi bằng ánh mắt như kiểu mẹ âu yếm con. Sốt ruột, tôi vả cho Ama mấy phát vào đầu.

Về đến nhà, Ama ra lệnh cho tôi làm hết cái này cái nọ, mới tám giờ mà tôi đã tằm xong. Tôi bị bắt mặt áo giéc xi của Ama, bị ép uống cốc sữa nóng lợm đường do Ama pha và sau đó là bị đẩy lên giường.

“Ai mà ngủ được. Mày nghĩ hôm qua tao ngủ lúc mấy giờ chứ.”

“Cố mà ngủ đi Lui. Để tao đếm cừu cho nhé?”

Chả ai khiến mà hắt cũng bắt đầu đếm, tôi đành phải nhắm mắt lại. Lúc đếm hết một trăm con thì đột nhiên Ama im lặng và ôm chặt lấy tôi.

“Ngày mai tao đi cùng có được không?”

“Nói linh tinh gì thế? Mai Ama phải đi làm thêm cơ mà.”

Ama buồn rầu cúi mặt trước câu trả lời của tôi.

“Không phải tao không tin Shiba-san, nhưng tao vẫn lo. Chỉ có mỗi hai người...”

Tôi thở dài.

“Đã bảo không sao mà lại. Shiba-san là thợ xăm chuyên nghiệp, không làm những chuyện như thế đâu.”

Tôi lớn giọng thuyết phục, thế là Ama lí nhí đáp, ừ được rồi, với vẻ mặt rầu rĩ.

“Nhưng dù sao cũng phải cẩn thận. Tao nói thật. Đôi khi chả hiểu được con người đó nghĩ gì đâu.”

“Người dễ hiểu như mày mới hiếm đấy, Ama ạ.”

Nghe tôi nói thế, hấn găng gượng cười. Ama cởi quần áo của tôi ra, bắt tôi nằm sấp, hấn vuốt ve lưng tôi rồi hôn hít.

“Kể từ ngày mai, sẽ có một con rồng bay lượn ở đây.”

“Cả kỳ lân nữa chứ.”

“Da Lui trắng thế này mà xăm lên thì hơi tiếc, nhưng chắc sẽ sexy lắm.”

Ama không ngừng mơn mớn lưng tôi rồi cho vào từ đằng sau. Như mọi bận, hấn lại xuất tinh lên cửa mình tôi và tôi lại vừa lâu bầu vừa đi vào nhà tắm. Lúc tôi bước ra, Ama lại xin lỗi và xoa bóp khắp mình mẩy cho tôi. Tôi thấy cơ thể mình giãn ra, ý thức nhạt nhòa dần và giấc ngủ đã kéo đến trước mặt. Tôi chỉ còn kịp nghĩ sẽ đổi sang khuyến cỡ 10G trước khi đi, vào ngày mai.

Đến Desire đã thấy tấm biển CLOSED treo trước cửa. Bên ngoài trời oi bức, tắm vấy liền thân sùng sính trên người tôi ướt đẫm. Cửa để ngỏ, tôi đẩy cửa bước vào và nhác thấy Shiba-san đang uống cà phê sau quầy.

“Vào trong đi.”

Shiba-san hăm hở ra hiệu mời tôi vào. Bức vẽ mẫu đã nằm sẵn trên bàn khi tôi bước vào căn phòng phía sau. Shiba-san đặt chiếc cặp da màu đen lên bàn rồi nhanh nhẹn mở chốt. Trong đó đựng rất nhiều thứ dụng cụ mà tôi không rành lắm. Những cây bút xăm với hàng chùm kim ở mũi, và mực.

“Tối qua ngủ sớm chứ?”

“Tám giờ Ama đã giục em lên giường rồi.”

Shiba-san cười một mình trong lúc trải khăn phủ giường.

“Cởi váy ra. Nằm quay đầu về phía giá để đồ.”

Không nhìn tôi, Shiba-san nói trong lúc lấy mực và bút xăm ra. Tôi cởi váy, gỡ áo ngực và nằm lên giường.

“Trước tiên là xăm đường viền. Ta phải quyết định toàn bộ bố cục trong ngày hôm nay. Bây giờ nếu muốn thay đổi thì vẫn còn kịp. Em có yêu cầu gì không?”

Tôi chống khuỷu tay, xoay đầu lại phía Shiba-san.

“Em chỉ có một yêu cầu thôi. Anh đừng vẽ mất cho chúng.”

Shiba-san hơi ngớ người ra một lúc, rồi lúng túng hỏi.

“Ý em là không vẽ người mất?”

“Vâng. Đúng thế.”

“Tại sao?”

“Anh biết chuyện ‘họa long điểm nhãn’ chứ? Nếu vẽ mất, chúng sẽ bay đi mất.”

Shiba-san từ từ cúi đầu, mắt nhìn ngược lên không trung ra chiều suy nghĩ, rồi lại nhìn xuống tôi.

“Hiểu rồi. Sẽ không vẽ nguội mắt cho rỗng và kỳ lân. Nhưng nếu thế, mắt chúng sẽ mất cân đối, nên để bù lại, anh sẽ tạo hiệu quả bằng cách làm mờ đi đường viền mắt. Như thế có được không?”

“Như thế thì Ok. Cảm ơn, Shiba-san.”

“Đúng là cô nàng hay vùi vùi...”, nói rồi Shiba-san ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, xoa xoa má tôi. Shiba-san cạo sạch đám lông tơ từ bả vai trái xuống tới hông bằng dao tem, sát trùng bằng gạc, in hình vẽ lên lưng tôi bằng giấy can. Hình vẽ chiếm một khoảng trên phần lưng trái, Shiba-san đưa gương lại cho tôi nhìn rồi hỏi: “Được chưa?” Ok, tôi đáp. Shiba-san lục cặp và lôi ra một thứ dụng cụ trông như chiếc bút bi to có cán. Có lẽ là máy xăm.

“Xem này. Em mới chuyển sang cỡ 10 đây.”

Tôi quay mặt về phía Shiba-san lè lưỡi, đáp lại, Shiba-san nở một nụ cười tươi nhất trong ngày hôm đó.

“Có vẻ thuận lợi đấy nhỉ. Nhưng không được nóng vội. Niêm mạc mà bị viêm là rắc rối to đấy, chứ không như tai đâu.”

Vâng, tôi mím miệng nói. Shiba-san quệt ngón tay lên môi tôi, hỏi, đau lắm hả? Thấy tôi gật đầu, Shiba-san đưa tay vuốt tóc tôi.

“Bắt đầu nhé.”

Shiba-san đặt tay lên lưng tôi. Chiếc găng tay cao su lạnh lạnh. Tôi vừa gật mạnh đầu thì thấy một cảm giác đau nhói. Không đau như tôi tưởng nhưng phải hơi gồng mình mỗi lần kim đâm xuống.

“Khi nào kim đâm xuống thì em thở ra, còn khi nào kim đưa lên thì em hít vào.”

Tôi thấy dễ chịu hơn khi làm theo lời khuyên của Shiba-san.

Shiba-san xăm sồn sột như vẽ tranh, những đường nét của rồng và kỳ lân đã hiện ra sau hơn hai tiếng. Shiba-san giữ im lặng suốt quãng thời gian đó, chỉ trừ những lúc đảo mắt để quan sát, còn thì cần mẫn xăm, để mặc ô hôi lẩn trên trán. Sau khi hoàn tất mũi xăm cuối cùng và lau lưng cho tôi bằng khăn tắm, Shiba-san vắn mình rắng rắc.

“Em chịu đau giỏi đấy. Thường thì bọn mới xăm đứa nào cũng kêu oai oái.”

“Hi. Hay là em bị lãnh cảm.”

“Cái mặt phê thế thì lãnh cảm ở chỗ nào.”

Shiba-san châm thuốc, rít một hơi dài rồi nhét vào mồm tôi. Sau đó anh ta lại rút ra một điếu nữa, châm lửa và bắt đầu hút.

“Ga lẳng ghê.”

Bị tôi nói kháy, Shiba-san bật cười đáp, hơi đầu tiên mới ngon cô em ạ.

“Điều chưa. Hơi thứ hai mới ngon chứ.”

Shiba-san chỉ cười tùm tùm mà không đáp.

“Đã muốn giết em chưa?”

“Rồi. Nên mới phải tập trung vào công việc.”

Vẫn nằm sấp trên giường, tôi với tay về phía chiếc gạt tàn gầy khê. Tàn thuốc rơi nhẹ bẫng vào bên trong, những bụi nhỏ bay lả tả bên ngoài.

“Nghe này, nếu muốn chết thì chết dưới tay anh nhé.”

Shiba-san đặt tay lên sau gáy tôi. Thấy tôi mỉm cười đồng ý, Shiba-san nhăn nhó nói tiếp:

“Thế anh hiệp xác em có được không?”

“Chết rồi thì sao mà chả được.”

Tôi nhún vai. Có câu “người chết thì chẳng có mồm”, thế đấy, vô nghĩa nhất là khi không được nói ra cảm tưởng của mình về mọi chuyện. Chẳng thể hiểu những kẻ chi bọn tiền cho việc xây mộ nghĩ gì. Tôi có quan tâm tới cái thầy ma đã mất đi phần ý thức của mình. Chó xơi cũng mặc kệ.

“Chỉ tội, anh làm sao có thể cứng lên nếu thiếu bộ mặt nhăn nhó của cô em.”

Shiba-san túm tóc tôi giơ lên cao. Cơ cổ tôi giật giật vì bị giữ ở một tư thế gò bó. Thấy tôi nhăn nhó, Shiba-san nâng cằm tôi lên lên hỏi.

“Mút không?”

Tôi gật đầu trong vô thức. Ở Shiba-san có một thứ uy quyền tuyệt đối và bất khả kháng. Tôi ngồi dậy, cời thất lưng của Shiba-san. Còn Shiba-san thì đặt tay lên cổ tôi. Anh ta siết mạnh đến nỗi tôi tưởng mình sắp bị giết. Nhưng Shiba-san chỉ chơi từ đằng sau, người áp lên lưng tôi. Thậm chí xong rồi, anh ta vẫn cứ nhìn lưng tôi mãi.

Tôi định đeo áo ngực nhưng thấy đau nên chỉ mặc váy. Shiba-san vẫn để mình trần và không ngớt nhìn tôi. Đang đi tìm thùng rác để vứt miếng giấy lau tinh dịch, tôi thoáng nghe có tiếng động. Shiba-san hình như cũng nghe thấy, mắt đảo dáo dác nhìn ra ngoài.

“Hình như có khách? Anh không khóa cửa à?”

“Quên mất. Nhưng đã treo biển đóng cửa rồi mà.”

Shiba-san vừa dứt lời thì cửa mở.

“Ồ, Lui? Đã đến rồi à?”

“Ừ, vừa mới xong. Sao chú mày không đi làm?”

Shiba-san trả lời với vẻ mặt trong sạch và vô can. Nếu Ama đến sớm hơn mười phút thì chuyện gì sẽ xảy ra?

“Em viện cớ bị táo bón rồi chuẩn về sớm.”

“Ở chỗ mày cứ táo bón là được về sớm à?”

Tôi nhún vai hỏi.

“Chủ quán hơi cáu, nhưng mà không sao.”

Mặc cho câu nói kháy, Ama vẫn tươi cười trả lời tôi. Tôi nhanh tay giấu miếng giấy lau xuống dưới khăn trải giường. Ama nhìn thấy hình xăm của tôi thì trầm trồ khen ngợi rồi cảm ơn Shiba-san.

“Shiba-san, không giở trò với Lui đấy chứ?”

“Chú mày lo gì. Anh chả có hứng với mấy em mình hạc.”

Về mặt Ama trở nên nhẹ nhõm sau câu nói của Shiba-san. “Ồi trời...?” Ama thẳng thốt kêu lên, lương tâm của một kẻ vừa làm điều ám muội khiến tôi giật nảy mình nhìn hấn. Shiba-san chắc cũng thế nên mới nhũu mày như muốn hỏi: gì cơ?

“Sao cả rỗng lẫn kỳ lân đều không có mắt?”

Tôi thở phào như trút đi gánh nặng.

“Là ý của tao đấy.”

Tôi giải thích cho Ama giống như cho Shiba-san, hấn gật đầu bảo, hóa ra là thế.

“Nhưng rỗng của tao đủ cả hai mắt mà có bay mất đâu?”

Tôi vỗ vào đầu Ama, lúc ấy đang thộn mặt ra, rồi kéo dây váy lên vai.

“Phải kiêng tắm một thời gian. Có tắm cũng không được dội thẳng vào người. Còn nữa, lúc lau người bằng khăn tắm tuyệt đối không được kì cọ mạnh. Mỗi ngày sát trùng hai lần, sát trùng xong thì bôi kem hoặc cái gì đó tương tự lên. Ngoài ra, không được phơi nắng. Sau khoảng một tuần vết xăm sẽ bị rộp, nhưng nhớ là không được gãi. Bao giờ các chỗ phỏng rộp mất hẳn thì mới xăm tiếp. Nói tóm lại, khi nào bong hết vảy thì gọi cho anh.”

Nói đoạn, shiba-san vỗ vỗ vai tôi. “Vâng,” chẳng hiểu sao Ama cũng đồng thanh trả lời. Ama rủ mọi người đi ăn cơm nhưng Shiba-san bảo, giờ này thì ăn thế quái nào được. Vậy là hai chúng tôi rời Desire. Trên đường về, khi thử nhìn ra sau lưng, tôi thoáng thấy hai con vật hiện ra dưới làn vải vấy. Trong lúc đó, Ama quan sát tôi với vẻ mặt khó tả. Sao? Tôi đưa mắt hỏi thì Ama quay đi chỗ khác, mặt buồn thiu. Khó chịu trước thái độ im lặng của hắn, tôi vượt lên trước, hắn đuổi theo nắm tay tôi, vẫn không thôi dần dần.

“Tại sao Lui lại mặc váy liền thân? Lúc xăm, Lui chỉ mặc mỗi quần lót thôi, đúng không?”

Thấy tôi đột nhiên cau có khi nghe những lời ngu ngốc của hắn, Ama cúi đầu âm ỉ.

“Vì tao nghĩ rằng mặc một cái gì đó suôn mềm thì đỡ đau hơn là áo phông.”

Ama vẫn im lặng cúi đầu, siết mạnh bàn tay đang nắm tay tôi. Đến chỗ chờ đèn tín hiệu, hắn mới ngẩng mặt lên.

“Tao thăm hại lắm phải không?”

Nhìn bộ mặt đáng thương của Ama khi hỏi vậy, trong tôi dậy lên cảm giác gần như thương hại. Tôi không sao chịu đựng được mỗi lần thấy ai đó như thế.

“Một chút.”

Ama cười bối rối, trông vẫn đáng thương, rồi hắn ôm chầm lấy tôi khi tôi gượng cười đáp lại. Giữa phố đông người. Khách bộ hành ai nấy đều nhìn hai đứa.

“Lui có ghét một thằng con trai thăm hại như tao không?”

“Một chút.”

Ama càng ghì mạnh khiến tôi hơi khó thở.

“Xin lỗi. Nhưng, tao yêu Lui, Lui biết thế mà.”

Lúc buông tôi ra, mắt Ama đỏ quạch như thằng nghiện xì ke. Tôi xoa đầu Ama, hắn ngẩn ra cười, rồi chúng tôi đi tiếp. Ngày hôm đó, tôi uống liên tục cho đến khi quỵ hẳn. Còn Ama thì tỏ ra sung sướng vì được chăm sóc tôi. Đã gần một tháng trôi qua kể từ ngày xảy ra án mạng, Ama vẫn ở bên tôi. Tôi tự nhủ, mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Tôi đã bấm khuyên lưỡi. Tôi sẽ cảm thấy gì khi việc xăm người và chẻ lưỡi hoàn tất? Tôi tự ý thay đổi những thứ đáng lẽ không bao giờ thay đổi nếu cứ tiếp tục một cuộc sống bình thường. Đó là cách tôi đang đi ngược lại tạo hóa, hay nói cách khác, tôi đang khăng định bản ngã của mình. Tôi bất chấp tất cả. Nhưng tôi biết, tương lai của tôi, những hình xăm và cả split-tongue đều vô nghĩa.

Hình xăm đã hoàn tất. Trải qua bốn lần xăm và mất bốn tháng kể từ khi có phác thảo. Mỗi lần Shiba-san đều ngủ với tôi. Lần cuối cùng, thật hiếm hoi, Shiba-san đã tự tay lau tinh dịch trên bụng tôi. Mắt lơ đãng nhìn lên trần, Shiba-san từ tốn mở miệng: “Có khi anh bỏ nghề xăm.” Chẳng có lý do gì để ngăn cản, tôi im lặng châm thuốc.

“Anh định bắt chước Ama, yêu một người con gái nào đó.”

“Việc đó liên quan gì tới ý định bỏ nghề không?”

“Anh muốn làm lại cuộc đời. Anh đã xăm được con kỳ lân ưng ý, chả còn gì lưu luyến nữa.”

Shiba-san tự xoa đầu mình rồi thở dài.

“Chẳng dễ chút nào. Thôi, em đừng để ý, anh lúc nào chả nghĩ đến chuyện đổi nghề.”

Shiba-san ở trần, con kỳ lân trên cánh tay đang lờ mờ mắt nhìn tôi như tỏ rõ uy phong.

Vết xăm rộp lên lần cuối, và rồi hai con vật đã hoàn toàn là của tôi khi lớp da ấy bong đi hết. Sở hữu là một từ hay. Kẻ tham lam như tôi thường thích sở hữu. Nhưng sở hữu là một điều bất hạnh. Khi ai đó có trong tay một thứ, họ sẽ không còn cảm thấy hưng phấn hay thèm muốn như lúc cố giành lấy nó nữa, bởi giờ đây nó đương nhiên là của họ. Chẳng hạn như một bộ quần áo hay một cái túi xách, tối ngày họ ước ao có được nó, nhưng khi đã mua về rồi thì sớm muộn họ cũng sẽ nhét nó vào trong xó tủ giữa mọi món đồ khác. Những chuyện kiểu đó không hiếm. Cưới nhau, phải chăng cũng chỉ là việc sở hữu một con người? Sự thực, khi yêu nhau quá lâu – dù không kết hôn – người đàn ông sẽ biến chất và trở thành kẻ bạo ngược. Có phải như người ta vẫn nói, không ai ném mồi cho cá đã cắn câu? Nhưng không có mồi, cá sẽ chỉ còn nước chết hoặc bỏ trốn. Sở hữu hóa ra thật rắc rối. Song làm người ai cũng muốn được sở hữu, dù đó là người hay là vật. Có lẽ, bất kỳ ai cũng mang sẵn trong mình cả hai yếu tố M và S.

Rồng và kỳ lân đang bay lượn trên lưng tôi. Chúng sẽ không rời bỏ tôi. Chúng không thể phản bội tôi và tôi cũng không thể phản bội chúng. Tôi soi gương và yên tâm khi thấy chúng không có mắt. Không có mắt, chúng không thể bay đi đâu được.

Cái khuyên lưỡi 10G trước khi xăm bây giờ đã thành cỡ 6G. Mỗi lần đổi cỡ khuyên tôi đều đau đến phát nản, nghĩ rằng mình sẽ không thể nói rộng hơn được nữa. Ngày hôm đó tôi ăn cơm không thấy ngon. Ngày hôm đó tôi trút giận lên đầu Ama. Ngày hôm đó tôi thêm một lần nhận ra rằng mình cực kỳ ích kỉ. Ngày hôm đó tôi thậm chí còn mong mọi người chết quách đi cho rồi. Mọi lý trí và giá trị quan của tôi hầu như chỉ ngang bằng một con khỉ.

Cảnh vật bên kia ô cửa thật lạnh lẽo. Bước ra ngoài trời, tôi thấy mùi không khí hanh khô. Đã sang tháng Mười hai được một tuần lễ. Kể từ đi làm thường không có cảm giác về ngày Chủ nhật. Xăm xong đã hơn một tháng. Suốt từ dạo ấy, người tôi mất hết sinh lực. Tại trời rét chẳng? Ngày nào tôi cũng mong cho thời gian qua nhanh. Nhưng sớm đến ngày mai đâu để làm gì. Thực ra chẳng có vấn đề gì cả. Vậy mà tôi vẫn mất hết sinh lực. Mỗi buổi sáng thức dậy, tiễn Ama đi rồi tôi lại ngủ. Thỉnh thoảng tôi kiếm việc làm thêm, ân ái với Ama hay đi chơi cùng chúng bạn, nhưng tất cả đều vô vị. Buổi chiều, chờ Ama về, đi ăn tối, uống rượu với đồ nhắm, sau đó về nhà lại uống tiếp. Phải chăng tôi chỉ là một con nghiện không hơn không kém? Ama lo sốt vó khi thấy tôi ủ dột. Đôi khi hấn cố tạo ra bầu không khí vui vẻ hoặc nói liến thoắng như súng máy, nhưng tôi vẫn buồn, thế là hấn khóc òa, hoặc giận dữ, hoặc xót xa, hoặc bắt lực hỏi tôi rằng tại sao? Thấy Ama như thế, thỉnh thoảng ý định chiều lòng hấn cũng nhen nhóm trong tôi, nhưng luôn bị sự chán chường dập tắt. Tóm lại là không có chút ánh sáng nào. Cả đầu óc, cuộc sống lẫn tương lai của tôi đều mù mịt. Tôi biết điều này lâu rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi có thể hình dung rõ ràng đến vậy việc mình sẽ chết ra sao. Và vấn đề là tôi không còn sức lực để cười nhạo ý nghĩ ấy nữa. Trước khi gặp Ama, vì cuộc sống, tôi sẵn sàng bán thân vào nhà thổ. Tôi dám lắm. Còn bây giờ, tôi chỉ có thể làm được hai việc là ăn và ngủ. Bây giờ, tôi thà chết còn hơn là chung đụng với mấy lão già hôi hám. Đẳng nào lành mạnh hơn: làm việc trong nhà thổ để kiếm sống hay thà chết chứ không làm trong nhà thổ? Nhìn chung, người ta sẽ cho rằng lựa chọn thứ hai là lành mạnh, nhưng đã chết rồi thì lành mạnh hay không có nghĩa lý gì. Như vậy là lựa chọn thứ nhất lành mạnh hơn? À phải rồi, có ai đó nói, người phụ nữ đáp ứng được đầy đủ những ham muốn tình dục thì da thường nhuận sắc. Nên chẳng lành mạnh cũng có sao đâu.

Tôi vừa đổi khuyên lưỡi sang cỡ 4G. Lưỡi ra nhiều máu nên hôm đó tôi không ăn cơm, chỉ uống bia cho đỡ đói. Ama phàn nàn tôi vội vàng quá, nhưng tôi thấy cần phải gấp. Tôi cảm thấy mình không còn thời gian, giống như bị ung thư giai đoạn cuối. Đôi khi cũng cần sống gấp.

“Lui có khi nào nghĩ mình muốn chết chưa?”

Ama bắt đầu hỏi tôi sau khi hai đứa đi ăn tối về và đang uống bia ở nhà như thường lệ. “Thường xuyên,” nghe tôi nói vậy, Ama trăn trăn nhìn cốc bia rồi thở dài.

“Tao không muốn kẻ khác giết Lui, kể cả đó là Lui. Nếu Lui tự sát, tao muốn tự tay giết Lui. Tao không chịu được khi có kẻ nào đó động đến mạng sống của Lui.”

Tôi nghĩ đến Shiba-san. Tôi sẽ mượn tay ai khi cái chết ám ảnh của mình? Ai sẽ xuống tay đẹp hơn ai? Ngày mai mình sẽ tới Desire, tôi nghĩ bụng. Thế rồi tôi cảm thấy một chút sinh khí trong mình tựa quây.

Cuối buổi trưa, tôi đang ngồi trang điểm để chuẩn bị đến gặp Shiba-san sau khi tiễn Ama đi làm. Tôi định bụng trang điểm xong sẽ gọi điện cho Shiba-san thì máy cầm tay đổ chuông inh ỏi. Shiba-san gọi. Phải

chẳng anh ta đọc được ý nghĩ của tôi?

“Vâng?”

“Anh đây. Em ổn chứ?”

“Em ổn. Đang định đến chỗ anh. Có chuyện gì không?”

“À, chuyện liên quan đến Ama.”

“Sao vậy?”

“Hắn có gây ra vụ gì vào hồi tháng Bảy không?”

Câu hỏi của Shiba-san làm tôi tức ngực. Hình ảnh Ama đánh đắm túi bụi thằng con trai hiện lên trong đầu.

“Em không biết... Nhưng có chuyện gì thế?”

“Lúc này, cảnh sát đến tìm anh, họ đòi anh cung cấp danh sách các khách hàng xăm rồng. Anh chỉ ghi tên các khách vắng lai, không có tên Ama, nên cho dù Ama gây ra vụ này cũng không sợ lộ.”

“...Không phải Ama đâu. Ama lúc nào chẳng đi với em.”

“Ừ nhỉ. Anh xin lỗi. Tại họ bảo hung thủ nhuộm tóc đỏ. Hồi trước Ama nhuộm tóc đỏ đúng không? Thành ra anh hơi lo.”

5. Chương 5

“Thế ạ...” Tôi lí nhí đáp rồi hít một hơi sâu. Nhịp tim làm toàn thân tôi rung lên. Bàn tay cầm điện thoại cũng run rẩy. Tỉnh sao đây? Hay là kể cho Shiba-san? Kể được ra chắc chắn sẽ dễ chịu. Có khi còn được nghe lời khuyên của Shiba-san nữa. Nhưng có nên không? Shiba-san liệu có đem chuyện tôi kể nói với Ama không? Ama sẽ phản ứng thế nào nếu biết bài báo tôi đã đọc? Đầu thú chẳng? Hay là lẩn trốn? Ở gần Ama đến thế, Ama dễ hiểu đến thế, sao tôi không thể lường trước được hành động của Ama? Có lẽ bởi tôi chưa bao giờ dấn dấp tới một nghi án giết người. Lúc biết mình (có thể đã) giết chết một con người, người ta nghĩ gì nhỉ? Tương lai, người thân, cuộc sống, hẳn là rất nhiều thứ. Nhưng tôi không rõ lắm về những thứ đó. Bởi lẽ tôi không nhìn thấy tương lai, tôi thậm chí còn không biết nó có tồn tại hay không nữa, tôi không có người thân, cuộc sống chỉ toàn là rượu. Có một điều duy nhất mà tôi hiểu được, đó là tôi luôn ở bên Ama trong cuộc sống này và càng ngày càng yêu quý Ama.

“Lui, quên chuyện này đi. Anh hơi lo nên gọi điện hỏi thế thôi. Hôm nay đến chứ?”

Thấy tôi im lặng, Shiba-san hỏi, giọng lo lắng.

“À, không. Em cảm ơn. Hôm nay em không đến nữa, để khi khác anh ạ.”

“...Em đến được không? Anh có chuyện muốn nói.”

“Thôi được, em sẽ đến nếu có hứng.”

Tôi ngắt máy, đi quanh phòng, và nghĩ. Bồn chồn, tôi quyết định uống rượu. Tôi mở chai rượu Nhật hẹn uống cùng Ama ra tu. Rượu Nhật ngon hơn tôi tưởng, nó trôi ồng ộc qua cổ họng. Có cảm giác nó đang dâng lên trong cái dạ dày lép kẹp. Sau khi uống cạn một chai 65, tôi trở lại với việc trang điểm còn dang dở. Trang điểm xong, tôi lấy túi xách ra khỏi phòng.

“Em chào anh.”

“Sao thế? Mặt em tái nhợt kìa.”

Ngoài ra cửa sau tiếng chào của tôi, Shiba-san nhú mào thăm dò.

“Có gì lao tâm khổ tứ à?”

Shiba-san cười ngượng hời, tôi cũng đáp lại bằng một cái cười gượng. Vừa bước tới trước quầy thì mùi hương trầm đang thấp cạnh chiếc máy tính tiền xộc lên mũi. Tôi thấy buồn nôn.

“Không đùa đâu, trông em lạ lắm.”

“Lạ gì cơ?”

“Lần cuối mình gặp nhau là bao giờ nhỉ?”

“Chắc khoảng hai tuần trước chứ đâu?”

“Từ dạo đó, em sút mất mấy cân?”

“Chẳng biết nữa. Nhà Ama không có cân.”

“Nhìn em kìa, trông teo tóp phát khiếp. Mặt thì xanh xao. Người thì sặc sụa mùi rượu.”

Tôi thử soi mình trong tủ kính. Đúng thật. Trông như một con nhện nước. Phát khiếp.... Phải rồi, tôi cũng nghĩ vậy. Sống không sinh khí là thế này đây. Tôi sực nhớ ra dạo này mình toàn uống rượu, chẳng ăn gì khác, có chăng chỉ là thức nhắm. Lần cuối cùng tôi ăn một bữa cơm cho ra bữa là khi nào nhỉ? Tôi bỗng thấy buồn cười, vai tôi rung lên.

“Ama bắt em nhịn à?”

“Ama suốt ngày lải nhải bắt em ăn thì có. Nhưng em chẳng thiết gì ngoài rượu.”

“Cứ như thế em sẽ chết đói trước khi tự sát đấy.”

“Em không tự sát.”

Tôi nói vậy và đi ngang qua Shiba-san vào căn phòng phía sau.

“Anh sẽ ra ngoài mua gì đó. Em thích ăn gì?”

“Mua bia cho em.”

“Bia có sẵn trong tủ lạnh rồi. Thích gì khác không?”

“Anh Shiba, anh đã bao giờ giết người chưa?”

Shiba-san nhìn tôi rất nhanh. Mắt Shiba-san sắc lẹm, tôi cảm thấy như khắp người mình đau nhói. “... Rồi,” Shiba-san thì thầm đáp và xoa đầu tôi. Lệ tôi trào ra, mặc dù không hiểu nổi buồn ấy từ đâu.

“Cảm giác lúc ấy thế nào?”

Giọng tôi run run vì nước mắt.

“Rất dễ chịu.”

Shiba-san trả lời như thể vừa được hỏi “Tắm xong thấy thế nào?” Tôi đã hỏi nhầm người... Vừa tiếc rẻ cho những giọt nước mắt của mình tôi vừa lẩm bầm, thế à?

“Cởi ra!”

“Sao bảo đi mua đồ?”

“Cái mặt lem nhem nước mắt của em làm anh hứng muốn chết.”

Tôi cởi quần áo, chỉ để lại đồ lót, rồi đưa tay sang Shiba-san. Lần đầu tiên tôi thấy Shiba-san mặc một chiếc sơ mi trắng, bên dưới là chiếc quần tây màu nâu. Chờ cho tôi tháo hộ thắt lưng xong, Shiba-san bế xốc tôi lên giường. Ánh mắt nhìn xuống đây lạnh lùng của anh ta làm hai đùi tôi nổi gai ốc. Tôi đâu phải là con chó của Pavlov chứ... Shiba-san lấy ngón tay và dương vật ấn vào khắp da thịt tôi, mỗi lần như thế tôi lại nhăn mặt hoặc thở gấp. Những cuộc ân ái sau, lực ấn của ngón tay ấy bao giờ cũng mạnh hơn những cuộc ân ái trước. Bằng chứng của tình yêu đấy ư? Cứ cái đà này, có ngày Shiba-san sẽ giết tôi mất.

“Lấy anh đi?”

Sau khi làm xong, Shiba-san ngồi xuống bên tôi, lúc ấy vẫn đang nằm sấp trên giường, châm thuốc và hỏi vậy.

“Đây là chuyện anh muốn nói với em à?”

“Ừ. Ama không phải kiểu người đáp ứng được em, và em cũng không phải kiểu người đáp ứng được Ama. Hai đứa có cái gì đó hơi thiếu cân bằng.”

“Vì thế mà anh bảo em nên lấy anh?”

“Không, không liên quan tới chuyện đó. Tự dừng muốn cưới, thế thôi.”

Shiba-san nói ra một câu thật buồn cười bằng cái giọng cộc lốc. Thế nào là tự dừng muốn cưới? Lời cầu hôn ấy khá lập lờ. Không đợi tôi trả lời, Shiba-san leo xuống giường và mặc quần áo. Sau đó, lôi ra cái gì đó từ dưới ngăn bàn.

“Anh làm cái nhẫn này.”

Shiba-san nói rồi đưa cho tôi một chiếc nhẫn bạc to xù xì. Nó dài từ gốc ngón tay cho đến giữa móng tay. Thật là ... sắc mùi punk. Tuy nhiên nó được làm rất khéo để các khớp có thể gấp lại theo cử động của ngón. Tôi đeo vào ngón trở bên tay phải.

“Anh tự làm à?”

“Ồ, đây là sở thích của anh. Nhưng chắc là không hợp với sở thích của em.”

“Thế cơ đấy, oách thật. Nhưng mà hơi hầm hố anh nhỉ.”

Tôi nói rồi cười, Shiba-san cũng gượng cười theo. Tôi cảm ơn và thơm lên má anh ta. Shiba-san lúng túng bảo, anh đi mua cái gì đó, rồi ra khỏi phòng. Tôi nhớ lại lời Shiba-san lúc này: thiếu cân bằng. Tôi tự hỏi về một mối quan hệ cân bằng giữa người với người. Nó có tồn tại thật không? Trong sự rã rời, tôi thử nghĩ tới khả năng làm đám cưới. Không thực tế. Những thứ tôi đang nghĩ, những khung cảnh tôi đang nhìn thấy, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay tôi lúc này đều không có vẻ gì là hiện thực. Tôi có cảm giác như mình đang ở một nơi chốn khác, đang quan sát chính mình từ một không gian khác. Tôi chẳng thể tin vào cái gì. Tôi chẳng thể cảm nhận được gì. Chỉ khi thấy đau tôi mới biết mình đang sống.

Shiba-san trở về cùng với một túi đồ trên tay.

“Này, ăn đi. Phải ăn lấy một ít.”

Shiba-san nói rồi bày katsudon và gyudon ra trước mặt tôi.

“Em thích món nào?”

“Em không ăn. Em uống bia được không?”

Tôi đứng dậy trước khi Shiba-san kịp trả lời. Lấy bia từ trong tủ lạnh ra, ngồi xuống chiếc ghế bên bàn làm việc và nốc một hơi. Shiba-san sững sốt nhìn tôi.

“Thôi cũng được. Em cứ như thế cũng chẳng sao. Khi nào có hứng thì cưới anh.”

Vâng. Tôi tươi tắn kéo dài giọng rồi dốc cạn chỗ bia.

Tôi ra về trước khi trời tối. Gió lạnh thổi. Tôi tự hỏi mình còn sống được đến bao giờ. Chắc không còn lâu nữa. Tôi linh cảm thấy thế. Về đến cửa phòng, tôi xỏ sang cỡ 2G. Tôi ấn thật mạnh, ứa máu. Đau quá, nước mắt trào ra. Tôi làm thế này rốt cuộc vì cái gì? Đến lúc Ama về thế nào chúng tôi chẳng cãi nhau. Tôi vừa bực bội với cơn đau vừa nốc cạn lon bia.

Hôm đó Ama không về. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi. Kể từ ngày sống chung, chưa có hôm nào mà hần không về. Xong việc rồi, thế nào hần cũng trở về căn phòng có tôi đang đợi. Hần là một kẻ kỷ luật đến kỳ lạ. Nếu công việc kéo dài đến khuya, hần nhất định sẽ gọi điện, phải rồi, hần chưa bao giờ thế này. Tôi đã gọi vào di động cho hần, nhưng máy không đổ chuông mà chuyển sang chế độ thư thoại. Không ngủ được, tôi thức luôn đến sáng, mắt thâm quầng. Làm thế nào bây giờ? Rốt cuộc phải làm sao? Ama đang

làm gì, ở đâu, sao lại bỏ tôi lại một mình? Ama đang nghĩ những gì? Tôi linh cảm thấy có một cái gì đó đã lặng lẽ kết thúc.

“Ama!”

Tiếng gọi đáng thương của tôi vang lên trong căn phòng vắng bóng Ama. Tao đã đeo khuyên 2G rồi đây này! Mày cười lên đi, vui lên đi! Tao muốn mày nói với tao rằng, Lui sắp hoàn thành split-tongue rồi nhĩ. Mày cấu kính với tao bằng cái bộ mặt sưng sốt ấy đi vì tao đã uống hết chai rượu Nhật một mình rồi!

Thôi không nghĩ nữa. Sau khi vực lại tinh thần, tôi hăng hái ra khỏi nhà.

“Không phải người thân thì có yêu cầu điều tra được không?”

“Sao lại không?”

Tôi phát cáu với cái thái độ dửng dưng của tay cảnh sát.

“À, nhớ mang theo ảnh lúc làm đơn đấy.”

Tôi ra khỏi đồn cảnh sát mà không thềm trả lời. Tôi xăm xăm bước đi, nhưng chẳng biết là đi đâu. Tôi bất chợt dừng chân. Thôi chết, còn một việc nữa.

“Mình không biết tên Ama.”

Tôi lăm bắm một mình, rồi nhận ra tầm quan trọng của vấn đề. Nếu không biết tên thì không thể làm đơn. Tôi ngẩng mặt lên và bước tiếp.

Shiba-san nhìn cái dáng vẻ hốt hải của tôi với ánh mắt khó tả.

“Ama tên gì hả anh?”

“Sao lại đột nhiên hỏi thế?”

“Ama không về. em phải làm đơn yêu cầu cảnh sát điều tra.”

“Cái gì? Tên nó mà em cũng không biết?”

“Em không biết.”

“Em đang ở cùng với nó cơ mà.”

“Vâng.”

Vừa nói tôi vừa khóc.

“Thôi đừng khóc. Thế bình thường em không xem biển tên hay thư từ gì của nó sao?”

Bộ mặt của Shiba-san trông giống như đang tận mắt chứng kiến một thảm họa, có lẽ tại những giọt nước mắt của tôi.

“Nhà Ama không treo biển tên, thùng thư lúc nào cũng đầy tờ rơi quảng cáo nên em chẳng bao giờ mở ra xem cả.”

“Thế hôm qua nó vẫn đi làm bình thường chứ? Và tối qua nó không về nhà?”

“Đúng thế. Hôm qua Ama có đi làm nhưng không thấy về.”

“Mới có một ngày mà làm gì đã cuống lên thế? Không sao đâu. Vắng nhà một ngày là chuyện thường. Ama có phải trẻ con đâu nào.”

Tôi nổi khùng với những lời lẽ hồ đồ của Shiba-san.

“Ama là một con người như thế nào anh biết không? Từ khi sống chung với nhau, Ama chưa một lần qua đêm bên ngoài. Công việc dù chỉ kéo dài thêm ba mươi phút, Ama cũng gọi điện về thông báo.”

Shiba-san nín lặng, hướng ánh mắt xuống mặt quày. Cho dù là như thế... Shiba-san lăm nhăm rồi ngẩng lên nhìn tôi. Chính tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại bồn chồn thế này. Phải, Shiba-san nói đúng. Vắng nhà một ngày thì có gì mà lo. Nhưng tôi phải đi tìm Ama. Nếu cần phải nói ra điều đó thì đây chính là lúc.

“Ama có thể đã giết người.”

“Giết cái thằng trong băng tội phạm mà cảnh sát đang điều tra ấy hả?”

“Lỗi là tại em. Nếu em cứ làm ngơ hẳn đi thì Ama đã không đánh hẳn. Ai mà biết là hẳn sẽ chết chứ? Lúc đọc bài báo, em không hề nghĩ đó là thằng bị Ama đánh. Em cứ nghĩ đó là kẻ khác. Ai mà biết được rằng Ama...”

Shiba-san cầm lấy tay tôi, nắm chặt.

“Nếu yêu cầu cảnh sát điều tra, có khi Ama sẽ bị bắt. Chi bằng cứ im lặng, biết đâu Ama thoát được?”

“...Em lo cho Ama. Không biết Ama ở đâu, làm gì, nghĩ gì, em không sao chịu được. Ama không bao giờ bỏ trốn một mình. Ama nhất định sẽ nói với em. Nhất định sẽ đưa em đi cùng.”

“... Được rồi. Nào, ta đi.”

Shiba-san đóng cửa hàng và chúng tôi cùng đến sở cảnh sát. Shiba-san thoăn thoắt viết đơn rồi nộp kèm tấm ảnh bán thân của Ama.

“Anh có cả ảnh nữa cơ à?”

“Hả? À, lúc xăm xong anh chụp hộ nó con rồng, nhưng hứng chí thế nào lại chụp luôn cả hai anh em.”

“Anh Amada Kazunori, đúng không nhỉ?”

Tay cảnh sát vừa liếc qua lá đơn vừa hỏi. Lần đầu tiên tôi biết tên thật của Ama. Có phải Amadeus quái đầu. Nếu gặp lại Ama, trước tiên, tôi sẽ tra khảo hẳn chuyện này. Nghĩ đến đó, nước mắt tôi trào ra. Tôi luống cuống vì không sao kìm lại được. Tôi vẫn bình tĩnh đấy chứ, tuyến lệ nào có rối loạn, vậy mà nước mắt cứ ăng ặc tuôn ra.

“...Em có sao không?”

Shiba-san xoa đầu tôi, nhưng không ngăn được dòng lệ, tôi vừa nhìn xuống đất vừa bước ra phía cửa, ngồi xuống ghế trong phòng chờ và khóc. Tại sao? Tại sao lại đột nhiên biến mất? Tôi cứ gục đầu, nghẹn ngào khóc. Một lát sau, Shiba-san hoàn tất thủ tục và quay trở lại. Khung cảnh trước mắt tôi vẫn lờ mờ. Lau mãi, lau mãi mà nước vẫn chảy. Tôi thấy mình giống như một đứa trẻ. Sau đó, chúng tôi lên taxi về nhà Ama.

“Ama?”

Tôi đứng ngoài cửa gọi, nhưng không có tiếng trả lời. Tôi lại lấy tay lau dòng nước mắt đang lăn dài lúc Shiba-san đứng đằng sau vuốt tóc. Tôi vào phòng và ngồi bệt xuống sàn, thẫn thức. Shiba-san ngồi lên giường, nhìn tôi khóc thút thít, nhìn mà giống như quan sát.

“Tại sao chứ?”

Tôi gào lên, dấm tay xuống sàn nhà, chiếc nhẫn Shiba-san tặng đeo ở ngón trỏ phát ra tiếng kêu ùng ùng. Tôi lại thẫn thức vì âm thanh ấy. Tại sao, tại sao không mang tao đi với? Khi nước mắt đã hết, cơn giận bắt đầu sôi lên. Tôi nghiêng răng, thấy hàm mình đau điếng. Có một tiếng kêu buốt tai trong miệng. Tôi đá lưỡi và nhận thấy một chiếc răng sâu vừa bị mẻ. Tôi cắn nát mảnh răng vỡ, nuốt vào bụng. Cứ để nó là một phần máu thịt của tôi. Hãy cứ để mọi thứ biến thành tôi. Hãy để mọi thứ tan lẫn vào tôi. Cả Ama nữa, đáng lẽ hẳn cũng nên tan lẫn vào tôi. Đáng lẽ hẳn nên thấm vào máu thịt tôi và yêu tôi ở trong đó. Thà biến thành một phần của tôi có hơn là biến mất trước mặt tôi. Để tôi đừng phải nếm trải sự cô độc này. Vậy mà hẳn bảo hẳn yêu tôi nhất trên đời. Tại sao Ama lại bỏ mặc tôi một mình? Tại sao? Tại sao?

Tiếng khóc chói tai của tôi vang khắp căn phòng. Tôi mở hộp đựng đồ trang sức vẫn dùng chung với Ama, lấy ra một chiếc khuyên cỡ đại: 0G. Hôm qua mới đeo 2G, không dễ gì mà xỏ ngay cỡ 0 vào được nên tôi chọn một chiếc có cạnh vuông. Shiba-san nhìn tôi, mặt biến sắc.

“Đấy là cỡ 0. Hôm qua em mới đeo cỡ 4 thôi mà?”

Không thêm đếm xỉa tới Shiba-san, tôi nhìn vào gương vào tháo chiếc khuyên 2G. Xỏ khuyên mới vào được nửa chừng, một cảm giác tê dại chạy khắp lưỡi. Tôi nhắm mắt ấn hết cỡ. Shiba-san đưa tay định ngăn tôi lại, nhưng chiếc khuyên đã nằm gọn trong lỗ.

“Em làm gì thế?”

Shiba-san vạch miệng tôi ra, chau mày ngó vào trong.

“Thè lưỡi ra.”

Tôi làm theo, máu từ lưỡi rỏ xuống sàn. Nước mắt cũng rỏ xuống.

“Tháo khuyên ra!”

Tôi quỳ quỳ lắc đầu, mặt Shiba-san buồn thiu.

“Đã bảo phải từ từ cơ mà.”

Shiba-san ôm lấy tôi. Lần đầu tiên Shiba-san ôm tôi. Tôi chẳng biết làm gì ngoài việc nuốt đánh ực chỗ máu đang tứa ra.

“Khi nào nói đến cỡ 00, em sẽ cắt.”

Lưỡi tôi lú lại.

“Biết rồi. Biết rồi.”

Tôi nhận ra nước mắt đã thôi rơi. Ama sẽ nói gì khi thấy chiếc khuyên 0G của tôi? Chắc chắn hẳn sẽ bảo: “Tuyệt thật, Lui sắp đến đích rồi,” và cười với tôi. Nhất định hẳn sẽ thích thú lắm.

Tôi uống bia, khóc bất cứ khi nào có thể và đợi Ama về. Shiba-san chỉ quan sát, không nói gì. Đêm lại đến. Người tôi run lên vì căn phòng lạnh buốt. Shiba-san lẳng lặng bật máy sưởi, đắp chiếc chăn lông lên người tôi trong lúc tôi vẫn ngồi bệt trên sàn. Máu đã ngưng chảy. Nhưng nước mắt thỉnh thoảng lại bất chợt tuôn ra. Tâm trạng của tôi thất thường, lúc buồn bã lúc cáu giận. Đã bảy giờ. Nếu là mọi ngày thì giờ này Ama đang trên đường về. cứ mười giây tôi lại ngược lên nhìn đồng hồ và liên tục mở điện thoại di động. Tôi gọi cho Ama mấy lần, nhưng vẫn chỉ có giọng nói của hộp thư thoại.

“Anh có biết chỗ làm thêm của Ama không?”

“Sao cơ? Em không biết à?”

Shiba-san ngạc nhiên nhìn tôi. Đúng, chúng tôi chẳng biết gì về nhau cả.

“Em không biết.”

“Nó làm ở một cửa hàng mua bán quần áo cũ. Hai đứa này đúng là chẳng biết gì về nhau. Vậy là chưa liên lạc với chỗ đó hả?”

“Vâng.”

Shiba-san mở máy, bấm tìm số rồi đưa lên tai. “Alô, tao đây. Tao gọi điện hỏi Ama... Nghỉ việc không xin phép? Thế còn hôm qua?... Ừ. Nó đã về nhà đâu... Vẫn chưa biết... Được rồi, có gì tao gọi lại.”

Chỉ cần nghe qua lời lẽ của Shiba-san là tôi hiểu được rằng không có manh mối gì hết. Shiba-san tắt máy rồi thở dài.

“Hôm qua vẫn đi làm. Nhưng hôm nay bỏ việc không xin phép. Chủ cửa hàng là bạn anh. Nói khó lắm nó mới nhận Ama vào làm đây. Nó đang cáu tiết vì không gọi được cho Ama.”

Tôi chẳng biết gì về Ama. Đến tận hôm qua tôi vẫn cho rằng chỉ cần biết về cái con người có tên Ama đang hiện hữu trước mắt mình là đủ. Nhưng giờ đây điều đó lại là một trở ngại khủng khiếp. Tại sao tôi không thử hỏi tên tuổi và gia đình hẳn chứ?

“Ama còn bố mẹ không anh?”

“Anh không biết. Nhưng chắc là còn bố. Hình như có lần nó kể với anh về bố nó.”

Thế à, tôi khẽ nói rồi lại khóc.

“Mình đi ăn gì nhé? Anh đói rồi.”

Tôi càng khóc to hơn khi nghe Shiba-san nói thế. Bao giờ cũng vậy, Ama sẽ luôn mồm kêu đói và lôi tôi đi bằng được mặc cho tôi giải thích rằng mình chỉ cần uống bia là đủ.

“Em ở nhà. Shiba-san đi đi.”

Shiba-san không đáp, đi vào bếp và sục sạo tủ lạnh. “Toàn là rượu.” Đang lúc càu nhàu như thế và lấy ra món mực muối thì điện thoại di động của Shiba-san đổ chuông.

“Điện thoại kìa.”

Giọng tôi to tới nỗi chính tôi cũng phải giật mình. Tôi chớp lấy điện thoại và ném cho Shiba-san, trong lúc một tay áp lên ngực vì nhịp tim sắp làm tôi váng vất. Shiba-san bắt gọn.

“Vâng? Dạ. Dạ. Dạ.... Tôi hiểu rồi. Tôi tới ngay bây giờ.”

Tắt điện thoại xong, Shiba-san bóp chặt vai tôi và nhìn sâu vào mắt tôi.

“Họ thông báo đã tìm thấy một xác chết ở Yokosuka. Chưa biết có phải Ama không nhưng họ bảo có hình xăm rồng và yêu cầu ta đến nhà xác nhận diện.”

“... Thế à.”

Đúng thế, Ama đã chết. Trong nhà xác, Ama không còn là một con người, mà đã thành một xác chết được đếm bằng bao. Ama-con-người đã không còn nữa. Nhìn những bức ảnh chụp hiện trường, tôi gần như ngất xỉu. Ngực Ama đầy những đường dao rạch như hình mắt lưới cùng vô số vết bầm do tàn thuốc dụi vào. Móng tay, móng chân đều bong mất cả. Ama hoàn toàn trần trụi, dương vật bị cấm thứ gì đó như một que hương. Mái tóc ngắn bị nhổ mất nhiều mảng, máu ứa trên da đầu. Biết nói sao nhỉ, người ta giết Ama sau đủ trò hành hạ. Người ta đã đùa giỡn và giết hại cái con người mà tôi tưởng đã thuộc về mình như vậy đấy. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy tuyệt vọng nhường này. Rồi Ama sẽ được đưa đi giải phẫu tử thi, sẽ tiếp tục bị mổ xẻ. Tôi không sao có thể tức giận với cái đầu đã tê liệt của mình. Có lẽ, tôi đã nói lời cuối cùng – một lời chào tạm biệt – với Ama trong lúc đang ngồi quay lưng lại và nghĩ, hôm nay mình sẽ đến chỗ Shiba-san chơi. Ở nhà xác, không biết bao lần Shiba-san phải đưa tay ra đỡ lúc chân tôi khụy xuống. Phải rồi, chẳng có chút ánh sáng nào cho tương lai của tôi cả.

“Em phải cố gắng lên.”

“Em không thể.”

“Ít nhất em cũng phải ăn cơm chứ.”

“Em không thể.”

“Em phải ngủ lấy một chút.”

“Em không thể.”

Sau khi Ama được tìm thấy, tôi về ở tạm chỗ Shiba-san và những đoạn đối thoại như vậy thỉnh thoảng lại diễn ra giữa tôi với Shiba-san. Lần nào Shiba-san cũng chép miệng, bảo: “Thế thì còn gọi đêch gì là nói chuyện chứ.”

6. Chương 6 End

Kết quả giải phẫu pháp y cho thấy Ama chết ngạt vì bị siết cổ. Bằng một vài phương pháp phản ứng này nọ, người ta kết luận rằng những vết thương trên cơ thể được gây ra trong lúc Ama vẫn còn sống. Nói với tôi điều ấy để làm gì. Tôi cần là cần họ sớm tìm ra thủ phạm. Tôi muốn biết kẻ nào đã giết Ama hơn là

Ama bị giết ra sao. Có cả đồng manh mối đầy thôi. Tôi không hiểu được cảnh sát họ đang làm gì. Lúc Ama được phát hiện, tôi đã nghi ngờ cho cái băng đảng có gã thành viên bị giết, nhưng rõ ràng là không thể như vậy nếu nhìn những gì trên cái xác. Một băng đảng tôi phạm tội có để lại những dấu vết kiểu như dùi thuốc vào người hay cắm hương lên dương vật thế không? Thà chúng quăng cái xác xuống vịnh Tokyo còn hơn. Tôi không muốn trông thấy một cái xác như thế. Thà rằng đừng tìm thấy, tôi còn có được niềm hy vọng rằng Ama vẫn sống. Ủ thì Ama đã giết chết gã đó. Nhưng tìm thấy thủ phạm dưới hình hài một xác chết thì ích lợi gì. Vụ giết người do Ama gây ra giờ đây hoàn toàn vô nghĩa. Cả người bị hại lẫn hung thủ đều đã chết.

Tôi tới đám tang Ama. Bố Ama có khuôn mặt thật nhân từ, ông chẳng hề tỏ ra khó chịu mặc áo tóc nhuộm vàng không ăn nhập gì với bộ tang phục của tôi. Trong nhà thiêu, lúc ô cửa sổ trên tấm áo quan được mở ra để xem mặt người chết, tôi đã không dám nhìn. Tôi không muốn nói lời chia tay. Tôi muốn nghĩ rằng, Ama mà tôi thấy ở nhà xác vẫn sống, còn kẻ trong chiếc áo quan này là một người khác. Tôi buộc phải chạy trốn hiện thực. Tôi dần dặt thế này, có lẽ bởi, tôi đã yêu Ama.

“Bao giờ thì các ông bắt được thủ phạm?”

“Chúng tôi đang dốc sức điều tra đây.”

“Cái gì? Ông cho rằng chúng tôi ép uổng ông?”

Sau khi đám tang kết thúc, tôi tới bên tay cảnh sát lục vấn.

“Thôi đi. Lui!”

Shiba-san ngăn tôi lại. không tóm được thủ phạm thì đến đám tang làm gì? Không nén nổi cơn giận, tôi gào lên:

“Sao nào? Ông cho rằng chúng tôi ép ông hả? Các ông làm đêch gì có cái quyền phán xét ấy? Sao? Các ông bảo tôi nhiều chuyện vì yêu cầu các ông bắt thủ phạm? Các ông làm ngơ vì Ama là kẻ giết người chứ gì. Những kẻ như các ông thì chết mẹ nó đi. Các ông chết bớt đi thì may ra còn giải quyết được mọi chuyện.”

“Dừng lại. Lui. Ăn nói lung tung quá.”

Tôi sụp xuống, khóc văng lên. Tôi chẳng có gì để nói ngoài mấy từ: chết đi, đồ khốn, đồ ngu. Ở tình cảnh này, sự nghèo nàn về vốn từ của tôi mới được bộc lộ. Tôi thảm hại. Tự tôi biết điều đó. Tôi quá thảm hại.

Ama đã chết được năm ngày. Thủ phạm vẫn chưa bị bắt. Tôi ở Desire. Trừ một lần được Shiba-san đưa đến bệnh viện còn thì tôi chẳng hề ra ngoài. Thấy tôi như vậy, Shiba-san không đành lòng nên đã bảo tôi cùng trông cửa hàng. Mấy lần định yêu tôi, nhưng nhìn khuôn mặt vô hồn kể cả lúc bị bóp cổ của tôi, Shiba-san không sao làm được. Mỗi lần bị bóp cổ, ý nghĩ đầu tiên đến với tôi là hãy giết tôi đi, chứ không phải cảm giác ngạt thở. Rất có thể nếu nói điều đó ra, Shiba-san đã xuống tay giết tôi. Nhưng tôi không nói. Là do tôi ngại phải nói ra, hay tôi còn quyến luyến cuộc đời này, hay tôi muốn tin rằng Ama vẫn còn sống, tôi cũng không biết nữa. Chỉ có điều, tôi vẫn sống. Sống qua những ngày chán chường không có Ama. Sống qua những ngày những ngày chán chường không thể ân ái cùng Shiba-san. Và tôi bỏ ăn mọi thứ. Năm trước tôi nặng 42kg, nhưng nay chỉ còn 34kg. Phải ăn rồi bài tiết thật là mệt mỏi, nếu có thể tôi không muốn phải làm chuyện đó. Mặc dầu vậy, tôi vẫn bài tiết dù chỉ uống rượu suông. Hình như người ta gọi đó là vón phân. Bác sĩ ở bệnh viện tôi đến khám nói với tôi rằng, phân của tôi thường xuyên lưu cữu trong ruột. Ông ôn tồn bảo: “Cứ sút cân thế này thì sống sao được,” và khuyên tôi nhập viện nhưng Shiba-san từ chối. Rốt cuộc thì Shiba-san che chở ột đứa con gái không thể ngủ với anh ta để làm gì?

“Lui, xếp đồng này lên kệ hộ anh.”

Tôi ngoan ngoãn vâng lời, gom những túi khuyến vừa dán giá và đi về phí kệ. Shiba-san đang quét dọn khắp các góc ngách của cửa hàng. Anh ta định thay đổi cuộc đời ư? Tôi chợt nhận ra năm sắp hết. Cái lạnh ngày càng thấu xương và Giáng Sinh cũng chẳng còn xa. Hay là Shiba-san định tổng vệ sinh cuối năm?”

“Shiba-san!”

“Em bỏ chữ -san đi được rồi đấy.”

Phải chăng Shiba-san nghĩ rằng mình yêu tôi?

“Tên đầy đủ là Shibata Kizuki.”

Tên Shiba-san có trên tấm biển treo ở lối vào khu nhà nên tôi biết.

“Em có thấy Kizuki nghe giống tên con gái không? Chẳng hiểu sao mọi người cứ gọi anh là Shiba.”

“Thế phải gọi thế nào?”

“Kizuki là được.”

Những mẫu đối thoại đáng lẽ phải diễn ra giữa một cặp tình nhân bình thường như thế lại không có giữa tôi và Ama. Phải chăng vì thế mà chúng tôi còn nhiều quyền luyện. Đáng lẽ chúng tôi phải nói những chuyện bình thường hơn. Như về gia đình, quá khứ, tên tuổi. Phải rồi, mãi đến đám tang tôi mới biết. Rằng Ama mười tám tuổi. Lần đầu tiên tôi trong đời tôi cặp kè với một thằng con trai kém tuổi, và khi hắn chết rồi tôi mới biết điều đó. Tôi mười chín, hơn Ama một tuổi. Những chuyện như thế, đáng lẽ chúng tôi phải nói với nhau trong ngày gặp gỡ đầu tiên.

“Kizuki!”

Khó nói quá. Tuy nghĩ vậy nhưng tôi vẫn gọi.

“Sao cơ?”

“Cái kệ này hết chỗ rồi.”

“Không cần cầu kì đâu. Em treo sang kệ bên cạnh cũng được. Không thì cứ ấn đại chúng vào.”

Tôi nhét bừa chúng lên kệ. Vậy mà đám túi vẫn nằm khá ngay ngắn. Nhìn những chiếc khuyên, tôi lại nhớ đến Ama. Từ hôm đó, lưỡi tôi đã hết đau nhưng tôi không còn hứng nói rộng ra nữa. Giờ đây, khi không còn ai khích lệ, phải chăng cái khuyên trên lưỡi tôi đã không còn ý nghĩa? Có thể tôi theo đuổi split-tongue là vì muốn có chung cảm giác với Ama như lời hắn nói. Chỉ một lần nói rộng nữa thôi là đến cỡ 00G. Tôi đã định dùng dao cắt khi nào tới cỡ 00G như Ama đã làm, nhưng ở vào cái bước cuối cùng, lòng nhiệt huyết tưởng như không gì kìm giữ nổi bỗng biến mất. Giờ đây, khi cả Ama và lòng nhiệt huyết đều biến mất, cái khuyên lưỡi này còn có ý nghĩa gì nữa? Tôi quay lại quây, ngồi xuống chiếc ghế bằng ống thép, nhìn lơ đãng lên không trung. Chẳng muốn làm gì. Không quan tâm tới việc sẽ làm một cái gì đó, cũng không quan tâm xem nếu làm thế thì sẽ thay đổi được gì.

“Lui, anh hỏi tên em được không?”

“Anh muốn biết à?”

“Muốn biết thì mới hỏi chứ?”

“Lui có nghĩa là Louis Vuitton...”

“Anh đang hỏi tên thật cơ mà.”

“Nakazawa Lui.”

“Hóa ra Lui là tên thật. Gia đình thì sao? Cha mẹ em còn khỏe chứ?”

“Mọi người thường hay tưởng em mồ côi, nhưng bố mẹ em còn cả. Chắc bây giờ đang ở Saitama.”

“Ồ, anh không ngờ đấy. Hôm nào phải đến chào hai cụ mới được.”

Tại sao tôi lại giống một đứa trẻ mồ côi nhỉ? Mặc dù cha mẹ tôi vẫn khỏe mạnh, mọi chuyện trong nhà đều êm thấm. Shiba-san vui vẻ phủ bụi trên các kệ. Tôi theo dõi Shiba-san làm những việc ấy và sống qua một ngày.

Ngày tiếp theo, tôi không tới Desire. Tôi đến sở cảnh sát. Một cú điện thoại gọi tôi vào sáng sớm. Họ nói có vài thông tin mới. Shiba-san phải ra cửa hàng nên tôi quyết định đi một mình. Tôi trang điểm cẩn thận, mặc chiếc váy liền thân Ama thích. Tôi khoác thêm chiếc áo len cài khuy và một chiếc áo choàng vì trời lạnh.

“Loại thuốc lá mà hung thủ dúi vào người nạn nhân là Marlboro Menthol. Chúng tôi cũng đang tiến hành giám định nước bọt. Còn loại hương hung thủ cắm trên dương vật nạn nhân là Ecstasy xạ hương nhập khẩu từ Mỹ.”

Biết được những chuyện đó để làm gì? Ý nghĩ ấy càng làm tôi tức tối. Cả Ama, tôi, Shiba-san, Maki đều hút Marlboro Menthol. Họ nghĩ sẽ làm tôi vui sướng với cái nhãn hiệu thuốc lá đó?

“Hương thì ở đâu chả có bán.”

“Đúng vậy. Nhưng loại này chỉ có ở vùng Kanto. Ngoài ra, chúng tôi muốn hỏi cô Nakazawa một chuyện nữa.”

Viên thanh tra thoáng tỏ ra căng thẳng.

“Anh Amada có dấu hiệu của người lưỡng tính không?”

Cơn giận của tôi lên đến cực điểm. Tôi biết tay thanh tra không định hỏi tôi xỏ tôi, nhưng tôi vẫn muốn tống cái nhăn Shiba-san tống vào mặt hắn ta.

“Ý anh là Ama bị cưỡng hiếp?”

“... Chúng tôi phát hiện ra điều này lúc khám nghiệm tử thi.”

Tôi thở dài, lục lại ký ức. Ama ngày nào cũng làm tình với tôi, cách làm tình đơn điệu và hết sức bình thường, đơn điệu tới mức tôi gần như phát chán, nên tôi không tin rằng Ama lại như thế. Cứ nghĩ đến việc Ama bị cưỡng hiếp, tôi lại thấy buồn nôn.

“Tôi không thấy thế. Tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng Ama không có sở thích đó.”

Mỗi đi ngang qua một tay cảnh sát, tôi lại ném một cái nhìn khinh bỉ và bước ra khỏi sở. Sau đó, tôi đến Desire để thông báo rằng chẳng có kết quả gì hết. Tôi không muốn nghĩ rằng Ama bị cưỡng hiếp. Nói chung, trong các cuộc làm tình, Ama thuộc loại chủ động. Ama chắc chắn không có sở thích đó.

Tôi mở cửa bước vào, Shiba-san đang hút thuốc sau quầy, tôi gắng gượng cười. Tôi không định nói với Shiba-san về việc Ama bị cưỡng hiếp. Nỗi ô nhục ấy của Ama chỉ mình tôi biết là đủ.

“Chẳng có kết quả gì.”

Shiba-san cũng gắng gượng cười như bắt chước tôi, rồi lẩm bẩm: “Thế à.” Kể từ sau cái chết của Ama, Shiba-san bỗng trở nên dịu dàng với tôi. Vẫn cái cách ăn nói thô lỗ ấy, nhưng ở đâu đó trong nét mặt và hành động, tôi dần dà cảm thấy sự trù mến và dịu dàng. Shiba-san dẫn tôi vào căn phòng phía sau, trông cho đến khi tôi nằm lên giường rồi trở ra. Nằm yên một lát, nhưng không thể ngủ được với trạng thái tinh táo thế này, tôi ngồi dậy và mở tủ lạnh. Tôi lấy một chai vang đỏ rẻ tiền, ngửa cổ tu. Lâu rồi mới thấy đói, tôi véo một mẩu bánh mì lấy từ tủ lạnh ra ăn. Mùi bánh lên men làm tôi ghê cổ. Tôi trả nó lại chỗ cũ, đóng mạnh cửa. Tôi cầm chai rượu trên tay, ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh bàn, lấy hộp trang điểm từ trong túi xách ra và ngắm nhìn hai chiếc răng – bằng chứng tình yêu của Ama. Tôi đặt chúng lên lòng bàn tay, lẩn qua lẩn lại. Chúng còn ý nghĩa gì khi Ama không còn nữa? Tôi mong đợi điều gì ở cái hành động này? Tôi bắt đầu thường xuyên ngắm nhìn chúng sau khi Ama đã đi đến một nơi quá xa. Mỗi lần cất chúng vào trong hộp là mỗi lần tôi muốn rũ bỏ. Rồi một ngày nào đó, khi thói quen ngắm những chiếc răng không còn nữa, có lẽ tôi sẽ quên Ama. Tôi cất hai chiếc răng vào trong hộp. Bỗng có một vật đập vào mắt. Một hộp giấy dài hiện ra trong ngăn kéo đóng hờ. Trong thoáng chốc, tôi đã dự đoán được cái điều tồi tệ nhất. Tôi cầm nó lên tay, đó là loại Ecstasy xạ hương. Tôi đứng dậy.

“Em ra ngoài mua mấy thứ.”

“Mua gì?” Shiba-san ngạc nhiên hỏi, tôi không ngoái đầu lại và lao ra ngoài. Tôi chạy về phía cửa hàng bán đồ tạp hóa châu á.

Khi trở về Desire trong tình trạng gần như đứt hơi, Shiba-san lo lắng xoa đầu tôi.

“Lui, em đi đâu thế? Làm anh lo quá.”

“Em đi mua hương. Em ghét loại có mùi xạ hương.”

Tôi gom hết chỗ hương trong ngăn kéo, bẻ làm đôi rồi ném vào thùng rác.

“Em mua loại hương dứa.”

Tôi rút ra một thẻ hương mới mua châm lửa và cắm vào bát.

“Em làm sao thế?”

“Không sao. À phải rồi, anh nuôi tóc đi Kizuki. Em thích tóc dài.”

Nghe tôi nói, Shiba-san cười. Nếu là ngày trước, chắc anh ta sẽ lườm tôi bằng ánh mắt lạnh băng và bảo: “Lắm chuyện.”

“Ừ, thế thì thử để tóc dài xem sao.”

Hôm đó, tôi cùng Shiba-san về nhà, ăn một chút cơm. Tôi thấy hơi khó ở nhưng không nôn vì Shiba-san có vẻ rất vui. Sau đó, tôi lên giường, nằm bên cạnh Shiba-san cho đến khi anh ta ngủ hẳn. Giữa màn đêm tĩnh mịch, tôi lặp đi lặp lại trong đầu những tưởng tượng hoang đường: hình ảnh Shiba-san vừa cưỡng bức vừa bóp cổ Ama. Tôi tự hỏi lúc ấy Ama cười hay khóc, và tưởng tượng ra đủ thứ. Nếu Shiba-san là thủ phạm thì chắc chắn Shiba-san đã siết cổ Ama mạnh hơn nhiều khi làm thế với tôi. Shiba-san thở đều đều, tôi ngồi uống bia ngoài phòng khách, ngắm nhìn bằng chứng tình yêu do Ama tặng. Tôi lục lọi đồ đạc lật vật trong chiếc tủ bên mép cửa và lôi ra một cây búa. Tôi lấy ni lông và khăn tắm gói hai cái răng lại, sau đó đập nát chúng bằng búa. Cộp, cộp... những âm thanh trầm đục làm ngực tôi rung lên. Khi tất cả đã nát vụn, tôi dốc chúng vào mồm và nốc cạn chỗ bia. Chúng có vị của bia. Bằng chứng tình yêu của Ama đã tan lẫn vào cơ thể tôi, đã biến thành một phần trong tôi.

Ngày hôm sau, chúng tôi ra Desire, hai đứa cùng mở cửa hàng. Tôi chỉ nhấm một chút bánh mì Shiba-san mua về. Shiba-san ngắm nhìn tôi ăn với vẻ mãn nguyện.

“Kizuki ơi, em có một đề nghị.”

“Gì thế?”

Tôi cúi váy và nằm lên giường.

“Em chắc chứ?”

Tôi im lặng gật đầu. Shiba-san cầm lấy cái máy như cây bút bi ấy và chuẩn bị xăm mắt cho hai con vật trên lưng tôi. Rồng và kỳ lân của tôi sẽ có mắt. Sẽ có sinh mệnh. Bắt đầu này... Cùng giọng nói của Shiba-san, cảm giác đau nhói quen thuộc lại lâm râm trên lưng. Những lần xăm trước, tôi không hiểu mình xăm vì mục đích gì. Còn bây giờ, tôi có thể tự hào vì mình đã tìm thấy ý nghĩa. Tôi xăm mắt cho chúng để tôi có sinh mệnh. Đúng vậy, tôi sẽ mang trong mình một sinh mệnh, cùng với rồng là kỳ lân.

“Chúng bay mất thì sao?”

Shiba-san vừa xăm vừa nói.

“Cũng có thể.”

Tôi khúc khích cười rồi nhìn trộm Shiba-san. Tôi không biết Shiba-san có làm hại tôi không, nhưng tôi biết chắc Shiba-san sẽ nâng niu tôi. Không sao. Dù người sát hại Ama có là Shiba-san, dù người cưỡng bức Ama có là Shiba-san cũng không sao. Rồng và kỳ lân mở bừng mắt, nhìn tôi trong gương.

Tôi về nhà một mình trước khi đóng cửa hàng, tháo khuyên lưỡi, lấy chỉ nha khoa thử thắt chặt phần thịt còn lại. Tôi thấy đau tức. Định cắt đứt luôn phần thịt chỉ dày chừng năm milimet ấy, nhưng tôi lại cắt phăng sợi chỉ bằng chiếc kéo tĩa lông mày. Sợi chỉ bung ra, cơn đau được giải phóng. Phải chăng tôi đã chờ đợi để được thấy cái lỗ trống toang hoác vô hình vô dạng này? Tôi soi lưỡi trong gương, cái lỗ đầm nước bọt, sáng lấp lánh.

Sáng hôm sau, ánh nắng rực rỡ làm tôi choàng tỉnh. Khát khủng khiếp, tôi đành trở dậy và đi vào bếp. Tôi tu chai nước lấy trong tủ lạnh, nước tràn qua cái lỗ. Dòng nước tươi mát chảy trong cơ thể tôi như một con sông.

Shiba-san lồm cồm bò dậy, tò mò nhìn tôi đang đứng trước gương, và dụi mắt.

“Em làm gì đấy?”

“Trong em có một dòng sông.”

“Đừng đùa anh. À, anh vừa có một giấc mơ rất lạ.”

“Như thế nào?”

“Ngày xưa, anh có một thằng bạn thân, nó là dân hiphop. Một hôm, nó rủ anh đi chơi, nhưng anh trễ hẹn, thế là nó và bọn bạn liền rap một bài bày tỏ sự tức giận. Năm, sáu đứa cứ vây quanh anh mà hát.”

Tôi nhìn Shiba-san vẫn chưa chịu chui ra khỏi chăn và nghĩ, nếu tôi nói đến cỡ 00G, liệu dòng sông có đủ dội hơn không? Tôi hơi nheo mắt, vì ánh nắng quá chói chang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ran-va-khuyen-luoi>